

SANDRA BROWN
FII BINEVENIT!

Capitolul 1

Un buchet de trandafiri oranj lumina suprafața acaju a biroului Ludovic al XV-lea la care ea scria în tăcere. În spate, se deschidea o fereastră imensă ce dădea spre Pacific și spre plaja particulară a vilei.

Tânăra tresări. Stiloul îi căzu din mână pe paginile risipite ale manuscrisului. Își duse mâna dreaptă la piept.

— Mi-am permis să intru, răsună o voce gravă, zeflemitoare.

— M-ați speriat, domnule North.

— Liniștiți-vă, astăzi n-aș face rău nici măcar vinei muște.

Ryan North aprecie dintr-o singură privire camera imensă, inundată de razele soarelui. Făcea o notă discordantă în interiorul acestei arhitecturi avangardiste, împodobită cu câteva mobile prețioase.

Kirsten Rumm îl măsură disprețuitoare. El își așează geanta de piele pe scaun și își scoase ochelarii marca *Ray-Ban*.

— Am bătut, dar nu mi-a răspuns nimeni. Cel mai bine ne slujim noi înșine, e un lucru știut.

— Ați fi putut suna. Ca toată lumea.

Tonul glacial al lui Kirsten arăta clar cât de mult o exaspera lipsa lui de bună-cuviință. Iar Ryan se întreba dacă nu cumva așa va arăta ambianța ce va domni la vilă în timpul celor câteva zile pe care le va

petrece acolo.

Ryan North se instalează cu nonșalanță într-un fotoliu. Mesteca insolent gumă, iar culoarea ei rozalie i se întrezărea printre buze.

— Nu-mi place să-mi ratez intrările. Dacă doriți, putem începe, spuse el, aruncându-i unul dintre acele zâmbete care îl făcuseră celebru.

— Din păcate, acum nu vă pot acorda nicio clipă în plus.

Kirsten se ridică. Era cu picioarele goale, dar nu se scuza. Din contra, expresia ei părea a-i spune: «Da, sunt cu picioarele goale și mi-e absolut indiferent dacă-ți convine sau nu.»

Ryan își dădu seama de asta, dar nu-i trecu prin minte să se formalizeze. Reținu doar că nu s-a scuzat prosteste, cum ar fi făcut, în locul ei, majoritatea femeilor.

Era îmbrăcată cu un pantalon alb foarte strâmt și un tricou cu mânecile suflecate, prea mare pentru ea. Desigur, era o bluză bărbătească, dar o făcea mult mai sexy decât dacă ar fi fost mulat pe corp.

— Lucrați?

— Exact.

— La carte?

— Da, la cartea mea.

— Sunt dezolat. Știu cât poate fi de neplăcut să fii deranjat când lucrezi din plin, rosti el pe un ton afectat și impersonal.

Kirsten își trecu mâna prin păr, ca și cum ar fi încercat să se stăpânească să nu-i tragă o palmă.

— Alice este la piață. Dumneavoastră... încep ea.

— Bona dumneavoastră?

— Guvernanta mea. În cele din urmă, veți avea de-a face cu ea. V-aș fi recunoscătoare dacă mă veți

deranja cât mai puțin cu putință. Vă voi arăta camera dumneavoastră. Unde vă sunt bagajele?

— Aici, răspunse Ryan, arătându-i o geantă de piele ce părea a fi făcut de zeci de ori cursa Paris-Dakar.

Kirsten îl privi cu superioritate, aproape cu condescendență.

— Nu mi-am luat valiza *Venittor*, îi aruncă el pe un ton voit amabil, înțelegător. Știți, m-am gândit că nu-i cazul să îmi pun gențile mici într-una mai mare...

— Ați venit cu motocicletă?

— Da.

Kirsten privi cu dezgust și geanta murdară de piele, și proprietarul ei.

— Ați venit de la Los Angeles cu motocicletă?

— Ating 250 la oră cu ea, se făli el.

Și își înfundă mâinile în buzunarele din spate ale blugilor; văzuseră ei altele și mai și!

— Casa dumneavoastră îmi pare cam pretențioasă, dar, oricum, are o vedere superbă, declară el, încercând să o pună la punct pe Kirsten.

— Este unul dintre motivele pentru care eu și Charles am cumpărat-o, admise ea.

Ryan se răsuci pe tocurile cizmelor de piele. Tânăra femeie suspină disperată la gândul că va trebui să locuiască două săptămâni în preajma unui cow-boy.

— Un tip a'ntâia și el! șopti Ryan, ca pentru sine.

— Vă amintesc că a fost soțul meu, nu un actor de mâna a treia.

Ryan o străpunse din priviri. Frumusețea ochilor lui întunecați era sporită de gene negre și lungi. Mulți credeau că ocheadele devastatoare ale lui Ryan North erau rodul unui studiu atent, căruia i-ar datora cea mai mare parte a farmecului său. Dar se înșelau. Era o

expresie absolut naturală.

Nu încerca deloc să o seducă pe Kirsten Rumm, ci dorea doar să știe cât de adevărate erau vorbele ei și de ce se purta atât de urât cu el.

— Nu vă cară nimeni astea în camera dumneavoastră, i-o tăie Kirsten, arătându-i bagajele jerpelite.

Hotărât să n-o lase să-l trateze ca pe un puști neascultător, el ignoră cu bună știință sarcasmele ei.

— Îmi place camera asta, reluă el. Camera mea trebuie să fie, și ea, absolut încântătoare.

— Am de lucru, domnule North, și mă deranjați. Dacă vreți să mă urmați, vă voi arăta...

Fără a-și lua ochii de la ea, Ryan își scoase cizmele și le azvârli neglijent pe covor. Apoi se dezbracă de tricou și de blugi, fără a lua în seamă privirea ei jignită. Deschise apoi ușa glisantă și se îndreptă spre terasa care ducea la piscină.

— Vedeți-vă de treabă, îi aruncă el, fără să-ntoarcă capul. Regret că v-am deranjat, doamnă Rumm.

Ryan ocoli piscina, coborî cele câteva trepte care duceau spre plajă și se întinse la soare. Ar fi pariat pe un Oscar că ea îl privea.

* * *

Cu o săptămână înainte, îi ceruse impresarului să-i aranjeze o întâlnire cu Kirsten Rumm. Iar ea părea hotărâtă să scape de această constrângere cât mai repede cu putință. Cu umerii drepți, afișa aerul rigid și indiferent al unei femei de afaceri pe care nimic nu o poate afecta. Doar privirea îi trăda vulnerabilitatea. Era cu ochii în patru.

Purta un taior elegant, închis la culoare, demn

de cele mai mari eroine ale lui Alfred Hitchcock. Ryan se simți aproape rușinat văzând-o atât de elegantă. Se culcase târziu; noaptea trecută stătuse mult și analizase scenariile. Obosit, nervos, trăsese pe el primele haine care-i căzuseră în mână: pantalon de smoking, o vestă de mătase bej și o cămașă șifonată, pe jumătate descheiată. Îl chinuia o migrenă cumplită. Își pusese ochelarii negri pentru a-și ascunde ochii înroșiți și pentru a nu avea aerul că tocmai ieșise dintr-un cabaret.

În ciuda a ceea ce-și închipuia, tânăra femeie fusese punctuală la întâlnire. Strălucea de prospețime și răspândea un parfum discret; nu una dintre acele miasme care te izbesc pe stradă, ci un miros delicat care evoca un câmp de flori după o ploaie de vară.

Ryan nu fusese atent la bolboroselile de circumstanță ale impresarului sau, poate, ale avocatului ei. O privea.

— Doamna Kirsten Rumm, domnul Ryan North.

Tot Hollywood-ul știa că Ryan își bate joc de conveniențe. Sinceritatea lui puțin brutală nu mai surprindea pe nimeni. Dacă n-ar fi fost atât de frumoasă, nici nu s-ar fi ridicat să o salute. Și totuși, spre surprinderea tuturor, o făcuse, doar așa, pentru plăcerea de a o atinge.

— Ryan North.

— Kirsten Rumm.

Cuprinse mâinile tinerei femei într-ale sale, asigurând-o că totul va fi bine. Și imediat simți că are nevoie de apărare.

Vocea lui Kirsten era ca și făptura ei: mică, dulce și sexy. El era foarte emoționat, dar spera ca acest fapt să nu fie prea vizibil.

Și fu fericit că are ochelarii pe nas. Putea observa liniștit totul, ceea ce și făcu, de altfel. Când ea

se așeză, Ryan observă rotunjimile plăcute ale sânilor și pulpele strânse în ciorapi de mătase cenușiu închis. Erau arse de soare, dar nu avea culoarea aceea maronie și gălbejită pe care, din păcate, multe femei o credeau minunată. Un șirag simplu de perle cobora între sâni frumos conturați.

Privind-o cu atenție, el înțelese că ea se simțea tot atât de bine ca o înghețată *Chantilly* într-o baie de aburi.

Impresarul lui se pierdea în considerații de ordin general.

— V-aș fi recunoscătoare dacă ați reveni la date concrete, i-o tăie tânăra femeie.

— Eu am cerut să vă văd, interveni Ryan.

Era obișnuit ca femeile să-l asalteze cu priviri rugătoare și prostesti. Dimpotrivă, Kirsten îl gratifică cu o privire disprețuitoare și aproape dezgustată.

— Așa mi s-a spus. Dar pot să știu de ce, domnule North?

— Aș dori să stau la dumneavoastră două sau trei săptămâni.

Kirsten îl măsură cu o privire inexpressivă, apoi se răsuci înspre impresarul, care, laș, își întoarse privirea de la ea.

— Ce vrea să spună acest domn? întrebă ea din vârful buzelor, după ce se întoarse înspre avocatul ei.

— Nimic altceva decât ceea ce ați auzit, doamnă Rumm. Ei bine... se pare că domnul North dorește să locuiască la dumneavoastră câteva zile.

Tăcu o clipă, apoi reluă:

— Domnul North consideră că este esențial să respire același aer pe care l-a respirat soțul dumneavoastră. A trăi în casa în care el și-a trăit ultima parte a vieții - iată ceea ce l-ar ajuta foarte mult să interpreteze...

— Esențial? Întrebă Kirsten. Domnule, credeam că sunteți actor. Ce-ați face dacă vi s-ar cere să interpretați rolul lui Napoleon Bonaparte?

— Domnul North nu are nevoie de... obiectă impresarul.

— Regizorul cere o interpretare veridică, i-o tăie Ryan, și mi-a spus că ați fost de acord cu acest lucru. După părerea mea, ar fi fost stupid să pierd timpul închipuind sau reconstituind ceea ce există deja.

— Înțeleg că această cerere vi se pare neobișnuită, reluă impresarul, dar așa lucrează de obicei domnul North. Și să știți că rezultatele sunt extraordinare, poate ați văzut deja...

— Nimeni nu-i mai potrivit decât mine să vă explice totul, îl întrerupse Ryan. Domnilor, lăsați-mă vă rog singur cu doamna Rumm.

Odată rămași singuri, Kirsten îl ținu la distanță din priviri.

— Aș dori să locuiesc la dumneavoastră câțva timp, reluă el. De fapt, două săptămâni este un termen minim.

Deși nu făcuse decât două filme, Ryan North se bucura de o mare putere la Hollywood. Pentru a obține ceva, nu trebuia decât să sugereze, nu trebuia decât să șoptească ce vrea și douăzeci de persoane se și grăbeau să-i îndeplinească dorința, mutând, la nevoie, și munții din locurile lor. Era un actor foarte bun, care aducea mulți bani. Filmele lui îi aduseseră și un mare succes la public. Era reprezentantul strălucit al generației sale. Fizicul lui seducător și comportamentul lipsit de cea mai vagă urmă de prefăcătorie îl aduseseră în fruntea *box-office-ului*.

Kirsten Rumm nu era deloc impresionată de acest tip lipsit de maniere, care se prezenta cu cămașa șifonată și cu ochelari negri la ora nouă dimineața.

— Sunt dezolată, domnule North, dar este absolut imposibil.

— De ce?

— Sunt pe punctul de a-mi încheia cartea și de a rescrie o parte din scenariu.

— Ei, și?

— Editorul a anunțat deja de două ori data apariției. Nu pot să-l fac să mai aștepte.

— Dar asta n-are nicio legătură cu discuția noastră, doamnă Rumm.

Ryan se cufundă leneș în fotoliul moale de piele. Înainte de a se întâlni cu ea era sigur că va avea câștig de cauză. Iar refuzul ei nu reușise decât să-l ambiționeze și mai tare să-și realizeze planul. Ce avea oare de ascuns încât îi refuzase atât de dur propunerea inofensivă?

— Nu pot să vă las casa acum, îi explică ea. Aș avea nevoie de un *Boeing 747* pentru a căra documentele de care am nevoie. Fără a mai pune la socoteală faptul că aș dori să termin cartea în casa în care am trăit cu Charles. Și vă asigur că așa va fi!

— Dar cine vorbește de mutat, doamnă Rumm?

— Să înțeleg că intenționați să locuiți sub același acoperiș cu mine?

— Sigur că da. Vom trăi împreună, aproape la fel cum trăiați cu soțul dumneavoastră.

Ryan își întinse picioarele, își împreună degetele și își puse mâinile pe burtă, cu o figură cât se poate de destinsă. Nimeni n-ar fi bănuț că inima îi bătea mult mai repede decât de obicei.

— Nu faceți figura asta îngrozită, doamnă. Este evident că nu am de gând să împing perfecționismul până la a împărți același pat.

Tăcu o clipă, apoi reluă:

— S-ar putea ca obiceiurile dumneavoastră și

ale eroului filmului să-mi dea cheia comportamentului lui social. M-am întrebat întotdeauna ce naiba se întâmplă în patul unui cascador și al unui pilot de vânătoare! conchise cinic Ryan.

Kirsten nu-i răspunse imediat. Se ridică, se întoarse cu spatele la el, părând a examina mobilele prețioase din biroul impresarului, la care predomina abanosul și lemnul de trandafir. Puse mâna pe o brichetă și încercă zadarnic să o aprindă. Răsuci apoi călimara și, jucându-se cu cuțitul de tăiat hârtie, îl aruncă în aer, răsucindu-l de trei ori. Și, spre satisfacția lui Ryan, își luă un aer degajat și se așează, în sfârșit, pe birou, în fond, era și asta o manieră de a domina situația.

— Ascultați-mă, domnule North. Credeam că oamenii exagerează, iar proasta dumneavoastră reputație e opera unor invidioși lipsiți de scrupule. Totuși, dumneata și impresarul dumitale nu vă dați în lături de la nimic pentru a vă satisface clientela de puștoaice și nimfomane de duminică. Sunt dezolată, dar n-o să contribui în niciun fel la următorul dumneavoastră succes. Nu! Și acesta e ultimul meu cuvânt!

— Dacă are cineva nevoie de succes la public, aceea sunteți dumneavoastră, doamnă Rumm, nicidecum eu, i-o trânti Ryan, cu talentul lui înnăscut de a-i pune la locul lor, cu cruzime, pe cei din jur.

Sub aparența unui june prim, sub zâmbetul *Ultra-Bride*, se ascundea un om care știa să-și înțeleagă semenii. Copil fiind, asta era chiar ocupația lui preferată. Actuala lui reputație proastă se datora faptului că nu ezitase să pună la punct celebritățile momentului. Dar își păstra pentru sine concluziile. Și dacă nu se sfiise să spună unui oarecare ce crede despre el, nu-i stătea totuși în fire să profite de

slăbiciunile altora pentru a-i stăpâni. Această calitate rară era considerată de mulți drept cel mai mare defect. Puterea întemeiată pe înșelătorie, minciuna și corupția, sunt suportabile pentru cei lipsiți de scrupule. Sunt niște veșminte frumoase pe un trup măcinat de boală. Nimeni nu-l dorește prea mult. Invers, dacă aceste veșminte acoperă un trup perfect, mulți se îndârjesc să-l distrugă, sau măcar să-l molipsească de propria lor mediocritate.

Ryan North se îngrijea prea puțin de frumusețea lui, încercând să treacă cât mai neobservat. Se ascundea sub masca unui *play-boy* arogant, aproape vulgar, încercând să-și apere sufletul curat și fragil. Cum era și foarte inteligent, mulți credeau că aroanța lui este reală. Iar Kirsten se lăsase și ea amăgită, asemeni multor altora.

Tânărul avu dintr-o dată certitudinea că-l minte. O trădau ochii, de un mov rar și delicat. Era convins că ea nu era atât de ostilă proiectului lui pe cât pretindea. În schimb, era îngrozită. Și era sigur de asta. Dar de ce? De ce-i era frică? De el?

— Nu doriți să joc rolul soțului dumneavoastră în acest film, nu-i așa?

— Nu.

Răspunsul ei îl derută. Era, deci, capabilă de sinceritate, chiar și în situații în care alții ar fi folosit perifrize pentru a șoca cât mai puțin.

— Explicați-mi.

— Soțul meu era un filantrop. Era generos, foarte comunicativ și într-o permanentă bună dispoziție. Stătea ore-n șir de vorbă cu admiratorii, dădea autografe. Poate de aceea și-a iubit într-adevăr meseria.

Kirsten măsura camera în lung și-n lat ca un leu în cușcă.

— Dar dumneavoastră, domnule North, vă îngrijiți prea mult de imaginea dumneavoastră publică pentru a-mi putea fi simpatic. Nici măcar nu știți să... zâmbiți!

— Vă opriți la suprafața lucrurilor, doamnă. Poate că soțul dumneavoastră avea mai multe motive decât mine să zâmbească. Cred că dumneavoastră îl făceați atât de bine dispus, vreau să spun, în chip natural bine dispus. Tocmai acest zâmbet îmi lipsește pentru a-mi desăvârși interpretarea. Vedeți că ne-am înțeles asupra esențialului în cele din urmă?

— V-ați dat seama cam târziu, nu credeți? Acum, filmul e deja terminat.

— Ați văzut probele?

— Nu.

— Totuși, producătorul v-a invitat.

— Am fost soția unui pilot de vânătoare și a unui cascador. Întâmplător, a fost popular, iar popularitatea lui a fost exploatată prin acest film. Am făcut totul pentru a ușura lucrurile. Cartea pe care am scris-o va aduce toate rectificările necesare. N-am de gând să văd filmul. Cinematograful se îndepărtează de realitate, nu-i așa?

Ryan ar fi dorit să știe mai multe, dar pentru moment consideră că e suficient.

— În acest caz, mă văd nevoit să vă comunic că regizorul și scenaristul sunt mai mult decât mulțumiți de munca mea. Contrar opiniei dumneavoastră, ei cred că am reușit să recreez cu succes personajul Charles Rumm, și mai ales acel zâmbet despre care tocmai vorbeam...

— Dar nu spuneți că asta vă lipsește?

— Îmi lipsește pentru „scenele” din viața mea. Până acum n-am turnat decât scene mari, de acțiune. Cred că rezultatul este excelent, inclusiv zâmbetul.

Dar, din contră, intru greu în pielea personajului de îndată ce mi-l imaginez departe de mulțime și de camerele de luat vederi.

Ryan se ridică și se așează la fereastră, lângă Kirsten. Aveau în față panorama strălucitoare a orașului San Diego.

— Am citit și recitit toate interviurile, dar ceva îmi scapă. E ceva care mi se refuză. Aș vrea să înțeleg ce anume, aș vrea să știu care era adevăratul chip al lui Charlie Rumm.

— Și în viața intimă era exact același.

— Ceea ce înseamnă că era cam într-o ureche, nu-i așa? Dumneavoastră trebuie să-l fi cunoscut sub mai multe aspecte...

Ryan își dădu seama că mersese cam prea departe. Kirsten îl privea cu ostilitate.

— Trebuie să mă ajutați, doamnă Rumm.

— Viața lui nu-i un secret pentru nimeni. Treceți pe la editorul meu și vă va pune la dispoziție o copie a manuscrisului.

— Dar nu e suficient. Aș vrea să ating lucrurile pe care le-a atins el, să ascult muzica lui preferată, să mănânc mâncărurile care-i plăceau lui, să dorm în patul în care-a dormit...

— Sunteți complet nebun, explodă ea..

— Totuși, nu asta i-ați spus actriței care interpretează rolul dumneavoastră!

Ryan păstrase în rezervă acest argument irevocabil pentru a-i dovedi lui Kirsten lipsa ei de bunăvoință. O privea acum cu aer triumfător. Kirsten acceptase, totuși, să stea două săptămâni cu interpreta rolului feminin.

— Dar asta n-are nimic de-a face cu dumneavoastră, răspunse ea încurcată.

— De ce? întrebă el repede, fără a-i lăsa timp

de gândire.

— Dar este evident de ce!

— Pentru că sunt bărbat?

— Ca să fiu sinceră, da...

Se priviră cu un aer războinic. Și, dintr-o dată, se auzi o bătaie discretă în ușa biroului. Kirsten profită de ocazie și deschise. Impresarul lui Ryan zâmbea.

— Ei, v-ați hotărât? mormăi el.

* * *

După două săptămâni de lucru la studio, Ryan se aruncă în Pacific ca într-o adevărată baie binefăcătoare. Înota și făcea plajă după chef. Iar când ieșea din apă, albastrul cerului îl făcea să se gândească la ochii lui Kirsten Rumm.

Se întreba cum se va desfășura sejurul său la vilă. Era hotărât să descopere adevăratul chip al lui Charlie Rumm. Kirsten era singura în măsură să-l ajute, iar această perspectivă nu-i plăcea deloc. Tânăra îl intriga, iar soțul ei mort rămânea pentru el un mister. De ce oare acest bărbat își riscase viața de atâtea ori și cu atâta ușurință, când soția lui îl aștepta asemeni unui vis dulce? Actorul era hotărât să nu părăsească vila Rumm până nu va găsi un răspuns satisfăcător.

Se întoarse pe plajă. Trupul lui gol și roșu de apă. Ryan își trase pe el blugii pe care-i lăsase pe nisipul arzător. Ar fi rămas bucuros dezbrăcat, pentru că în ultima vreme fusese lipsit de mângâierea soarelui. Zâmbi, gândindu-se ce figură ar face Kirsten dacă l-ar vedea întorcându-se în halul ăsta în vilă. Nu dorea s-o șocheze. Deocamdată, vroia doar s-o facă să înțeleagă că trebuie să colaboreze cu el și nu-i cazul să-l sperie cu replicile ei usturătoare. Nu vroia să-și încarce contul, și așa prea plin!

La Hollywood, era încolțit din toate părțile. În ultima vreme, fusese acuzat de abuz de droguri, de apartenență la o sectă dintre cele mai extremiste și de sado-masochism. Reporteri fără scrupule îl fotografiaseră la ieșirea dintr-un centru de dezintoxicare pentru alcoolici. El făcuse, de fapt, o vizită unui prieten. Dar fotografia făcuse vâlvă în presa de scandal. Se spusese că Ryan ieșise de la o cură de dezalcoolizare de șase săptămâni, după câteva nopți de orgii bahice ce erau să-l coste viața.

Se lansase și zvonul că ar fi bolnav de SIDA. Fusese acuzat și de homosexualitate. Știrea se răspândise cu viteza fulgerului. Presa afirma că relațiile lui cu soția guvernatorului sau cu câteva dintre actrițele la modă nu fac decât să disimuleze adevărata sa viață intimă populată de bărbați.

Aceste acuzații repetate erau cea mai bună dovadă a succesului. Mulți erau siguri că Ryan e prea frumos pentru a fi și cinstit. Dar se înșelau. Popularitatea lui imensă era ușor de explicat.

Era unul dintre cei mai buni actori ai generației sale. Chiar și cei mai afurisiți magnați ai Hollywoodului îi respectau talentul, inteligența și integritatea. Impresarul lui era copleșit de numeroase invitații, dar Ryan nu mergea decât la una sau două serate pe lună. Sustrăgându-se recepțiilor, pe cât de inutile, pe atât de plictisitoare, devenise în acest timp personajul cel mai la modă și mai dorit al Hollywood-ului. După numai două filme, el își alegea acum scenariile și discuta îndelung cu regizorii și producătorii înainte de a semna un contract. Și se știa că nu ezita să rupă contractul, dacă regizorul nu-și respecta angajamentele. Și asta cu riscul de a pierde bani buni!

Ryan North își bătea joc de tot ceea ce publicul ar fi putut gândi despre el. Conta doar realismul jocului

său. Restul putea și trebuia să fie sacrificat. Ryan își considera frumusețea fizică doar un avantaj în plus, nimic mai mult. Când avea de luat hotărâri importante în ceea ce privea cariera sa, nici cei mai buni prieteni nu-l puteau determina să-și schimbe gândurile.

Iar acum, Ryan nu prea înțelegea de ce îl interesa atât de mult părerea lui Kirsten Rumm. Și îl preocupa și altceva: de ce dorea să scape de el? De ce ținea cu orice preț să-l facă să se simtă nedorit?

Ea se apucase din nou de lucru. Dori s-o deranjeze încă o dată. Pe buze îi apărură un zâmbet crud. Era irezistibil cu blugii uzi, mulați pe trupul perfect, iar bronzat, arăta foarte bine.

Deschise încet ușa de sticlă.

— Nu aveți un prosop?

Kirsten tresări și își ridică privirea spre el. Ryan îi analiză tunsoarea băiețească: numai o şuviță rebelă îi cădea liber pe frunte.

Kirsten Rumm nu-i răspunse, ci se mulțumi să-l privească furioasă, se ridică de la birou și, peste câteva clipe, reveni cu un prosop în mână. I-l întinse fără nicio vorbă.

— Mulțumesc.

Kirsten privi o clipă torsul încă umed al bărbatului. Deasupra pectoralilor bine conturați, se înălțau sfârcurile, înconjurate de fire cărlionțate și umede.

— Apa a fost foarte bună! spuse voios Ryan.

— N-a fost prea rece? întrebă ea, nu tocmai amabilă.

— Nu, nu prea. Pot să mă-ntind lângă piscină?

— Vă rog. Simțiți-vă ca la dumneavoastră acasă, îi replică ea, cu un ton care-l făcu să-și dea seama că gândea exact contrariul.

Ryan o găsea și mai condescentă decât înainte. Și încă o dată, avea impresia clară că îi ascunde ceva. Sau, poate, se apăra, pur și simplu, de farmecul lui irezistibil? Poate refuza să-l accepte, așa cum era el?

Își azvârli prosopul pe umăr. Privirea ei se opri încă o dată pe pieptul lui gol.

— Aș vrea să stăm puțin de vorbă, propuse Ryan, politicos.

— Am de lucru.

Acestea fiind spuse, Kirsten închise ușa de sticlă și se întoarse la birou. Nu era pentru ultima oară când îi trântea ușa-n nas, putea fi sigur de asta.

Ryan se stăpâni cu greu. Era furios. Dacă ar fi fost după el, ar fi târât-o până la piscină și ar fi azvârlit-o în apă îmbrăcată, cu manuscrisul ei cu tot! Dar se mulțumi să se întoarcă și să pășească aparent calm până la bazin. Sub privirea nesuferitei gazde, își scoase pantalonii, îi aruncă neglijent pe dalele de ceramică florentină și se întinse pe un șezlong pe care așezase mai întâi prosopul.

Ryan North își dădu seama cât de ciudat se manifesta furia lui doar în clipa în care se lovi de brațul șezlongului. Își cuprinse genunchii cu mâinile și aplecă, încet, capul.

Cu pleoapele închise, era pe punctul de a ațipi la soare.

După câteva ocheade pe furiș, Kirsten depuse stiloul pe filele manuscrisului și începu să privească deschis trupul bărbătesc ce se dăruia cu insolentă soarelui.

Soarele îl ardea cu razele-i fierbinți. Vântul care adia dinspre mare îndulcea arsura. Pe pielea goală și umedă, simțea un fel de mângâiere ușoară, aproape feminină.

Iar Ryan se lăsă pe de-a întregul pradă ei. Îi era cald și se simțea minunat. Nici măcar purtarea lui Kirsten nu-i putea strica plăcerea. Se întreba dacă-l detesta cu adevărat. Părea să sufere încă după moartea lui Charles, ceea ce-i explica, măcar în parte, agresivitatea.

Ryan remarcase, totuși, că oamenii care suferă cu adevărat după pierderea unui ființe iubite au în ei un aer supus, rezultat al unei reale epuizări nervoase. Ori Kirsten era departe de a-și fi pierdut ceva din vitalitate. Ryan ajunsese la concluzia că ea abuza puțin de poziția de văduvă a unui bărbat celebru. Dar în ce scop? Și așa, ajunsese să se-ntrebe dacă nu cumva Kirsten făcea parte din categoria celor ce se poartă urât cu cei care simt că îi pot seduce.

Hotărât să nu se lase dominat de morocănoasa lui gazdă, Ryan se ridică brusc și sări în piscina cu apă limpede. Făcu douăsprezece lungimi de bazin, apoi ieși din apă și își înfășură prosopul în jurul mijlocului. Se întoarse spre vilă. Geamurile nu-i arătau acum decât propria-i imagine. Pentru a-i demonstra și mai clar disprețul, Kirsten lăsase în jos storurile acaju.

Intră în salon și închise ușa de sticlă după el.

— Întotdeauna lucrați atât de mult?

— Nu, numai zilele astea, mormăi ea, fără a-l onora cu nicio privire.

Să-și imagineze oare că era gol? se întrebă el. La gândul acesta, Ryan schiță un zâmbet pe care ar fi fost de preferat ca ea să nu-l fi văzut.

— Probabil că nu-i ușor să scrii o carte despre Charles, reluă el, fără a băga în armuri proasta ei dispoziție.

— Sigur că există pasaje la care lucrul nu e întotdeauna ușor, susură ea, insistând pe cuvântul „totdeauna”.

— Ce pasaje? întrebă Ryan incisiv.

Kirsten își ridică în sfârșit nasul din foi și îl privi.

— Ce pasaje? reluă tânărul.

— Cred că ați avut o călătorie obositoare. Mă gândesc că ați dori să vă odihniți, domnule North. Vă voi conduce în camera dumneavoastră.

Se ridică și se îndreptă spre ușa masivă, sculptată, care dădea în holul casei. Ryan își culese de jos geaca, tricoul și sacul de voiaj și o urmă.

— Am lăsat blugii pe terasă, la uscat.

— Se va ocupa Alice de ei când se va întoarce.

— Menajera?

— Guvernanta mea.

— Lucrează de multă vreme pentru dumneavoastră? În sfârșit... vreau să știu dacă era în serviciul vostru când locuiați aici cu Charles.

— Da, de ce?

— Doresc ca totul să se petreacă ca și cum ați trăi încă cu el. Sau, cel puțin în timpul zilei!

— Ce vreți să spuneți?

— Vreau să spun că nu trebuie să împărțim același pat.

Ryan lăasă între ei o tăcere plină de subînțelesuri, apoi reluă:

— Doar dacă doriți dumneavoastră! Actorul nu dorea decât să glumească și să-și bată joc de ea. Dar dintr-o dată, înțeluse că o dorea cu adevărat pe Kirsten Rumm și că, de fapt, propunerea lui fusese, cât se poate de serioasă.

— Domnule North, multe femei ar primi propunerea dumneavoastră cu brațele deschise. Din păcate, nu e și cazul meu. Ba așa adăuga că nu mă simt nici pe departe flatată de o astfel de invitație.

— Dar nu v-am propus să petreceți noaptea cu mine. Dacă așa fi avut o astfel de intenție, nu m-aș fi ascuns atâta după degete!

— Din contra, mie mi s-a părut că ați spus-o cât se poate de serios. În sfârșit, gata cu vorbăria! Acum vă rog să mă urmați.

Fără a-i răspunde, Ryan o urmă. Au străbătut un culoar lung, timp în care tânărul îi făcu complimente pentru eleganța vilei.

— Vă mulțumesc. Și mie mi-a plăcut din prima clipă în care am pășit aici. N-am spus nimic, pentru că aveam impresia că Charles dorește ceva mai tradițional. Dar și lui i-a plăcut la fel de mult ca și mie.

Arhitectura vilei era sobră; la fel era și mobilierul. Pereții erau albi, plafoanele – foarte înalte, iar mobilele erau reduse la strictul necesar. Niciun obiect, niciun tablou inutil nu distrăgea privirea de la somptuosul spectacol al oceanului.

— Este imensă, spuse Ryan când intrară într-una din camerele de oaspeți. Nu vă rătăciți niciodată?

— Ba da, mi s-a întâmplat. În spatele acestei uși glisante veți găsi un birou. Iar aici este baia.

Deschise o piesă de mobilier care ascundea un mini-bar și un frigider.

— Cred că veți găsi aici tot ce aveți nevoie. Dacă nu, vă puteți adresa lui Alice. O puteți ruga să vă desfacă bagajele. Toate pozele lui Charles sunt în acest sertar. Revistele cu interviurile lui sunt și ele aici. Bine, cred că mă pot întoarce la lucru. Vă rog să mă scuzați, dar...

— De ce vă sunt așa de antipatic? aruncă brusc

Ryan.

Kirsten Rumm își plecă ușor privirea spre pieptul lui gol. Dar o înălță imediat.

— Nu îmi sunteți antipatic, domnule North.

— Oricum, aveți un mod ciudat de a vă manifesta simpatia.

Kirsten se întoarse spre geamul care dădea spre ocean.

— Totuși, cred că găzduindu-vă la mine am...

— Sunteți cam tot atât de primitoare ca o recepționeră de la hotelul *Hilton*. Deși la *Hilton* se fac oarecare eforturi...

Ryan era în spatele ei. Întorcându-se brusc, se lovi de el.

— Ce vreți să spuneți?

— Aș fi fericit dacă mi-ați spune Ryan; nu mai suntem în secolul XVIII, deși locuiți într-un castel, spuse el, cu o voce ceva mai dulce.

— De acord. Spune-mi și tu Kirsten, atunci.

— Dacă te-ai uita la mine când vorbești, aș fi și mai fericit.

— Îmi cer scuze!

— Ai înțeleș prea bine, Kirsten!

— Fii mulțumit! spuse ea, gratulându-l cu o privire severă. Mă uit la tine.

— De când am venit aici, nu m-ai privit niciodată în ochi.

— Îmi pare rău că te-am dezamăgit, dar nu cred că trebuie să împing politețea până la a mă înscrie în fan-clubul tău!

— Kirsten!

Calmă, de neclintit, ea îl fulgeră cu ochii ei mov. Ochii lui negri nu se opuseseră în nici un fel. Dorea să o ia în brațe și să o lipească de trupul lui cald și ars de soare...

— Nu-ți prea convine că am venit aici, nu-i așa?
— Ei bine, știi că nu de bună voie am...
— Atunci de ce ai acceptat?
— Avocatul m-a convins.
— Tipul ăsta e îndrăgostit de tine. Speră probabil că vei fi într-atât de nesuferită încât voi renunța la film.

— Am urmat întotdeauna sfaturile lui și n-am de ce să mă plâng. Cât despre film, n-am fost niciodată de acord cu distribuția, cel puțin în ceea ce te privește. Ești aici pentru că doresc ca filmul să fie gata la timp și în cele mai bune condiții cu putință. Ține cont de asta odată pentru totdeauna.

— Dacă înțeleg eu bine, ai vocație de martiră.

— Cooperez, domnule North, asta-i tot. După ce veți fi găsit ceea ce doreați, vă rog să eliberați spațiul. Nu cer mai mult. Și nici tu să nu ceri mai mult. Camera asta dă direct pe plajă. Acum apa e rece. Asta-ți va permite să te descarci! Raporturile noastre vor fi de ordin strict profesional.

— Așa vezi lucrurile?

— Da, absolut.

— Pot să-ți dau o sugestie?

— Care?

— Te-aș ruga să începi prin a-ți pune sutienul.

— Eu...

— E foarte greu să privești dintr-o perspectivă pur profesională o femeie căreia îi întrezărești sânii sub tricoul subțire de bumbac alb. De altfel, sunt sigur că porți sutien la întâlnirile tale de... afaceri.

Pentru a-i dovedi că nu se poate juca prea mult cu el, Ryan își purtase raționamentele până la consecințele lor ultime. Își puse mâinile pe sânii lui Kirsten, care reacționează mai violent decât prevăzuse. Ea se eliberă cu pumnii strânși, cu obraji în flăcări.

— Să nu mai faci niciodată asta! țipă ea.

— Nu-ți place?

— De tine nu-mi place, e clar?

Și părăsi camera cu un pas cât se poate de maiestuos. Cum era tot cu picioarele goale, nu făcu, din păcate, niciun zgomot. Pentru compensație, trânti ușa cât putu de tare.

* * *

— Și de când se odihnește?

— Când m-am întors, doamna era deja în camera ei, răspunse Alice.

— Poate c-ar trebui să mergi să vezi ce are, nu crezi?

Guvernanta îl privi cu indiferență. Drept cine o lua prostul ăsta?

— Am dus doamnei două aspirine.

— O doare capul?

— Da, domnule, are o migrenă. I-am pus comprese și am sfătuit-o să rămână în pat până la cină.

Bătrâna agită cu un aer războinic unul dintre morcovii pe care-i curăța.

— Doamna lucrează prea mult la cartea ei. Asta nu-i bine deloc!

Ryan nu-i răspunse. Era sigur că nu cartea era cel mai rău lucru care i se putea întâmpla lui Kirsten Rumm. Fără a avea nevoie de prea multă perspicacitate, ghici că el era cauza migrenei și a retragerii strategice a gazdei sale.

Nici el nu prea înțelegea ce-l făcuse să reacționeze astfel. De obicei, era respectuos cu o femeie și n-o atingea, nici n-o săruta, până ce nu era sigur de acordul ei. Și atunci, de ce se purtase astfel cu

Kirsten?

Evident, îl provocase omenește și profesional, dar și sexual. Însă nu era îndeajuns. Multe femei îl provocaseră, chiar mai deschis, dar nu reușiseră să-i smulgă niciun zâmbet. De obicei, acest comportament mărturisea o inteligență mult sub medie. Dimpotrivă, Kirsten era extrem de sensibilă și inteligentă. Nu putea s-o ierte pentru că îl provocase atât de josnic și pentru că-l luase drept un *play-boy* stupid, așa cum îl descria presa de scandal.

Dorise să-i dea o lecție. La urma urmelor, nu ea era cea care scosese prima sabia?

Ryan încerca să găsească un răspuns la toate câte îl frământau în timp ce făcea un duș. Apoi se îmbracă și frunzări fotografiile lui Charles Rumm, alese special pentru el.

În cele din urmă, se duse la bucătărie după Alice, în speranța că va afla ceva mai multe despre stăpânii casei. Dar bătrâna era de o discreție rară. Avea însă un punct slab: adora cinema-ul. Iar Ryan se dovedi mai puțin zgârcit decât ea cu confidențele, povestindu-i o grămadă de lucruri despre actorii și actrițele ei preferate. La scurt timp după aceea, apăru și Kirsten.

— Cum vă simțiți, doamnă? Întrebă guvernanta, cu un aer compătimator.

— Oh, mulțumesc, Alice. Mă simt mult mai bine, răspunse ea, evitând cu grijă privirea lui Ryan.

Purta o rochie elegantă de cocktail, astfel croită încât nu putea fi în niciun caz purtată cu sutien. Lui Ryan îi veni să râdă. Era o sfidare care nu-i displăcea.

— Cina va fi servită imediat, doamnă, spuse Alice, veselă ca orice bucătăreasă care se vede repusă în drepturi.

— Kirsten, ai o rochie încântătoare, rosti Ryan,

imitând tonul guvernantei.

Tânăra îi răspunse cu o privire din care el înțelese că nu era mulțumită de felul în care se îmbrăcase pentru cină.

Ryan purta alți blugi, curați, ce-i drept, dar la lei de uzați ca și ceilalți, și un tricou decolorat care se oprea cu o palmă deasupra mijlocului. Ryan era încântat de tricoul lui, căci îi dădea un aer tineresc și, în același timp, se mula pe umerii lui largi, accentuându-i astfel virilitatea. Încălțase o pereche de teniși, fără a se mai osteni să-și pună șosete. Ryan North știa să poarte cu eleganță un smocking când era cazul, dar în viața de zi cu zi prefera să se simtă comod, în haine puțin pretențioase.

— Alice n-a terminat de pregătit cina. Eu mă duc pe terasă să beau ceva. Vrei să vii și tu? propuse politicoasă Kirsten.

Propunerea ei era absolut convențională, dar Ryan acceptă cu plăcere.

— Atunci, urmează-mă, spuse ea resemnată.

Se instalară pe o terasă minunată, care domina piscina și Pacificul.

— Eu voi bea o cupă de șampanie, anunță Kirsten. Tu?

— Eu prefer suc de fructe, dacă aveți...

Se prefăcu a nu băga în seamă expresia ei uimită.

— Aici e paradisul, rosti el. Cred că mă voi hotărî să-mi cumpăr și eu o casă.

— Credeam că ai deja câteva.

— Dacă ar fi să te iei după tot ce s-a scris despre mine, aş avea un ranch în Texas, un palat aztec la Pondichéri, o pagodă de stuf lângă Marele Zid Chinezesc, ultimele trei etaje ale lui Empire State Building și chiar... nici eu nu mai știu... să spunem, o

replică din oțel a palatului Versailles plasată undeva pe Saturn.

— Și presupun că n-ai nimic din toate astea?

— Nu. Doar un apartament modest pe Sunset Boulevard.

— Te crezi Sfântul Francisc de Assisi, sau ce s-a întâmplat, glumi ea, bine dispusă.

— Te asigur că nu mi-ar place acest ideal de viață. Adevărul e că, deocamdată, nici n-am nevoie de altceva.

Kirsten făcu o grimasă, neîncrezătoare.

— Să nu-mi spui că ai crezut toate poveștile de prin ziare cu camere misterioase, ori cu zeițe indiene în piei însângerate de leoparzi!

— Și eu, care credeam că e vorba de zebre egiptene îndopate cu cocaină! făcu ea, izbucnind în râs. M-am interesat nițel asupra vieții tale înainte de a veni aici și, din nefericire pentru tine, știu cam totul.

Pentru prima oară, izbucniră amândoi în râs.

— Pentru a lămuri lucrurile, reluă el, să știi că nu-mi plac prea mult animalele domestice.

Tăcură o clipă, privindu-se îndelung. Simțind că discuția va intra pe un făgaș mai intim, Kirsten îi propuse un alt pahar de suc de fructe. El acceptă, iar ea își mai turnă o sticlă de șampanie, într-un pahar mai mare. Acest amănunt nu-i scăpă lui Ryan, care înțelegea acum că amândoi luptau pentru a nu se lăsa seduși de celălalt.

Cu o mișcare a capului, o întrebă ce se ascundea dincolo de ușa de lemn șlefuit care dădea spre terasă.

— O saună, răspunse Kirsten.

— Ce veste bună! Ador sauna!

— Simte-te ca la tine acasă, chiar trebuie folosită din când în când. Mie nu-mi place prea mult.

— Credeam că porți ochelari doar la lucru.
— Și eu care credeam că ești alcoolic! Îl tachină ea.

— Te înșelai.
— De ce nu dai ziarele în judecată pentru calomnie?

— A le acuza de afirmații false e cel mai bun mijloc de a le credita în ochii publicului. Prefer să nu le bag în seamă. Și apoi, am și altele mai bune de făcut decât să-mi pierd vremea cu avocații.

— Da, sunt convinsă, îl ironiză Kirsten.

— Te referi la patimile sub-sordide?

— Nu-ți cer explicații, domnule North.

— Totuși, toată lumea știe cât de însetată de amănunte picante este creștinătatea. Iar eu sunt actor, ba chiar un actor celebru. Acest gen de articole infame au succes, știi prea bine, doar.

— Dă-mi voie să-ți amintesc că nu ești mai celebru decât soțul meu. Ori, Charlie n-a fost niciodată atacat de presă. Și tu știi la fel de bine că nu iese fum fără foc.

— Vrei să știi dacă prefer bărbații? Hai, nu ezita, întreabă-mă!

— Nu-mi pasă, domnule North.

— Dacă ar fi așa, n-ai fi citit atâtea ineptii.

— Hai să mâncăm.

Purtând un șorț alb, bine apretat, guvernanta apăru exact în clipa în care conversația devenise critică.

— Doamnă, masa este servită.

Sufrageria avea trei pereți din sticlă verzuie care dădeau spre mare și care puteau fi deschiși dacă vremea era plăcută.

Lumânările ardeau în candelabre de cristal și un parfum delicat de lavandă inunda camera. Totul era

simplu și elegant.

— Îmi place foarte mult decorația casei, spuse Ryan.

— E opera mea, răspuse ea fără modestie.

— Nu mă miră. Ai un gust desăvârșit, o complimentă el, nu înainte de a o dezbrăca insolent din ochi.

— Domnule North, complimentele tale au un efect ciudat și dezagreabil. Ți interzic să-mi mai vorbești pe acest ton.

— Te referi, desigur, la tonul pe care l-am folosit azi după-amiază, în camera mea.

— De fapt, e cam același. De ce te-ai purtat astfel? Ține cont că doresc un răspuns sincer, în stare să te dezvinovățească, căci eu îți voi fi singurul judecător. Dacă nu ești în stare de un astfel de răspuns, nu vei putea rămâne multă vreme aici.

Ryan nu-i răspuse imediat. Se juca cu paharul din cristal, privind-o pătrunzător în ochi.

— Îmi placi, Kirsten. Acum, mă tem că mă veți da afară, doamnă!

— Suntem pe cale de a turna un film, domnule. Te-aș ruga să mă scutești de astfel de scene, dacă se poate.

— Te asigur că sunt sincer.

Kirsten îl privi cu severitate. Avea convingerea intimă că n-o mințea și, cu toate acestea, expresia ei deveni și mai severă.

— Domnule North, ești aici pentru a lucra. Te rog să nu uiți acest lucru în timpul șederii tale aici, ședere care sper că va fi cât mai scurtă cu putință. După cum ți-ai dat singur seama, și eu am mult de lucru.

— Faptul că îmi placi nu are nicio legătură cu motivul prezenței mele aici. Crede-mă, nu eu am

aranjat așa lucrurile.

— Te-aș sfătui să-ți urmezi programul inițial, îi sugeră ea, nemaiavând alte argumente.

Dintr-o dată, Kirsten păru descumpănită. Ryan o luă de mână.

— Dacă ar fi la fel de ușor cum este să deschizi sau să închizi radioul, te-aș asculta pe loc. Din nefericire, mă tem că în situația aceasta îmi va fi imposibil.

— Ar fi de preferat să te descurci singur, domnule North. Și acum, nu mai vreau să aud nimic despre acest subiect.

— De ce?

— Îmi voi iubi întotdeauna soțul!

— Dar soțul tău e mort de doi ani!

— Nu ai dreptul să-mi vorbești astfel, domnule!

— Poate ai dreptate, dar asta e. La fel, și ceea ce s-a întâmplat azi după-amiază. Dacă ai fi fost mai sinceră și mai puțin agresivă, n-am fi ajuns acolo. Îți înțeleg raționamentul pentru Charlie, dar crede-mă, greșești dacă refuzi să iubești un alt bărbat.

— Ți-am spus deja să nu mai folosești tonul acesta, domnule North. N-am de gând să iubesc niciun alt bărbat și, dacă tot trebuie să punem lucrurile la punct, în niciun caz n-am intenția să mă-ndrăgostesc de dumneata.

— Cum poți ști ce-ți rezervă viitorul?

— Ți-am spus deja. Îmi voi iubi mereu soțul, domnule.

— Kirsten, nu vreau decât să te cred. Ce relații extraordinare au existat între tine și el încât ești atât de sigură că nu vei mai putea iubi niciun alt bărbat, niciodată? Care a fost viața ta de soție a lui Charles Rumm?

Capitolul 3

— Decât să-mi citești cartea.

— Am citit-o, răspunse el. Va fi un *best-seller*, ești sigură și tu de asta. Dar sunt sigur că n-ai spus totul, mai ales în ultimele capitole, și în mod special în ceea ce privește relațiile tale cu soțul tău.

— Dar nu am scris biografia mea, ci pe aceea a lui Charles Rumm. Ai terminat?

— Subiectul acesta?

— Nu, masa.

— Da, în ceea ce privește masa, am terminat, spuse Ryan ridicându-se și aruncând șervetul pe masă.

Ea îl lăasă să plece din sufragerie și să se instaleze pe una din numeroasele canapele din camera de primire. Pe țărmul oceanului, nopțile erau răcoroase. Alice aprinsese focul în șemineu. Și amândoi se cufundară în contemplarea flăcărilor ce dansau în spatele geamului de sticlă afumată...

Kirsten se lăasă purtată de o plăcere mai mult decât pur estetică. Se apropie de cămin și se cufundă în gândurile ei ascunse. Ryan se lungise pe canapea, sprijinit în cot, și o fixa cu intensitate. Privirea lui o ardea.

— Nu mă mai privi astfel, șopti ea fără să se întoarcă.

— Cum?

— Ca și cum aș fi sfinxul.

— Și ești sfinxul, Kirsten?

— Mă tem că vei fi din nou dezamăgit.

— Totuși, s-ar spune că păstrezi cu strășnicie un

secret. Parcă te temi ori de câte ori vorbim de soțul tău.

— Tu ești cel care vorbește, domnule North.

— Aș vrea să știu care au fost adevăratele tale relații cu Charles Rumm.

— Toate cuvintele din lume nu le-ar putea descrie, domnule. Și chiar dacă ar exista astfel de cuvinte, ai fi ultimul om din lume căruia i le-aș spune...

— Îți mulțumesc pentru onoarea pe care mi-o faci, se înclină Ryan. Și atunci, de ce te-ai angajat să scrii o carte care e un fel de dare de seamă asupra realității, dacă bietele cuvinte sunt incapabile să traducă tot ceea ce ai trăit cu acest om? Iată aici o contradicție foarte interesantă...

— Regret că am avut ideea de a o scrie, dar este deja prea târziu ca să mai pot da înapoi.

— De ce? Din cauza banilor?

— Sigur că nu.

— Mă bucur că spui asta. Și atunci, de ce, Kirsten?

— Vroiam să alcătuiesc o imagine justă despre Charles. Dar acum știu că este imposibil.

Ryan se așezase jos, pe covor, dinaintea focului care abia mai pâlpâia.

— Despre ce fel de imagine vorbeai?

— Imaginea unui om absolut unic, puternic, curajos și moral. Acea a unui erou de care are nevoie o țară tânără ca America.

— Poate e mai bine că n-ai reușit. Cartea ta ar fi semănat cu o reclamă pentru fulgi de porumb!

— Și ce dacă? Puștii adoră publicitatea. De altfel, și Charlie a turnat filme publicitare, dar în campaniile de prevenire rutieră și împotriva drogurilor și alcoolului.

— Predica ceva și făcea altceva? Întrebă Ryan,

deși știa bine că întrebarea o va împietri.

— Nu. Charles a fost un model de cinste și generozitate.

— Foarte frumos. Kirsten, iartă-mă, am avut impresia că încerci să-i aperi reputația.

— Nu era cazul, n-avea nevoie de a fi apărată.

— Contrar celor spuse de tine, soțul tău a fost și criticat. A fost etichetat drept temerar și chiar periculos.

— Era primul care vorbea, în interviurile sale, despre riscurile meseriei.

— Dar înălța în slăvi viteza, viteza de dragul vitezei, pur și simplu. E chiar curios că a fost ales pentru filmele de prevenire rutieră, mai ales dacă ne gândim la impactul asupra adolescenților. Ce crezi?

— Rareori există oameni care fac tinerii să viseze, dar au și o bună cunoaștere și înțelegere a realităților patetice și tragice, asemeni drogurilor și alcoolului. Tu ce crezi, domnule North?

— Nu sunt de acord. Ar putea fi doar situația actorilor, cu condiția să fie buni. În viața de zi cu zi, au mica lor bucată de celebritate, dar pe ecran îl pot încarna pe Tolstoi, pe Iisus ori pe Hitler.

— Raportezi totul la tine.

— Nu, încerc să înțeleg.

— Charlie s-a născut cu viteza în sânge. Să admitem că era un defect. Dorea ca oamenii să înțeleagă că în viață nu există obstacol de netrecut. Vroia să încurajeze voința și curajul. Oamenii se lasă atât de ușor descurajați... Orice-ar spune dușmanii lui, nu era un apologet al pericolului și al iresponsabilității. Cred că avea o influență pozitivă, mai ales asupra copiilor, și tocmai de aceea a fost atât de celebru. Din acest motiv aș fi dorit ca oamenii să-și amintească de el, nu din cauza... din cauza...

Kirsten plecă încet capul, brusc încurcată.

— Din cauza accidentului?

— Da, șopti ea.

Ryan mai puse niște lemne în focul care începea să se stingă.

Ar fi vrut să oprească aici această discuție neplăcută, dar meseria era pentru el pe primul plan. Când trebuise să interpreteze rolul unui portar deprimat, jucase o vreme într-o echipă profesionistă de fotbal și reușise acolo unde dăduseră greș cei mai bine antrenați dintre atleți. Cel de-al doilea lui rol, cel care îi adusese o și mai mare celebritate, aducea dinaintea publicului chipul unui aristocrat de la sfârșitul secolului trecut. Eroul era pe cât de frumos, pe atât de desfrânat și pervertit până-n măduva oaselor. Ryan nu ezitase să încerce și opiul și chiar alte plăceri mai periculoase pentru a pătrunde mai bine în pielea personajului său. Și cu acest al treilea rol intenționa să procedeze la fel, căci metoda lui nu-i adusese decât succese. Dar îi părea rău că văduva lui Charles suferea. Totuși, nici pentru el cele două săptămâni pe care urma să le petreacă în preajma ei nu erau tocmai o vacanță plăcută. Era hotărât să fie implacabil și să descopere adevărata față a lui Charles Rumm, cel care în ochii publicului juca rolul americanului generos și prietenul tinerilor.

— N-ar fi trebuit să încerc să-i dau o a doua viață, aproape că gemu Kirsten. Dar mi-am dat seama prea târziu. M-am lăsat purtată de evenimente, de presă, de mulțimea care a fost la înmormântare... Toată lumea se îmbulzea să-i atingă sicriul. Am crezut că sunt datoare să povestesc viața lui Charles...

Ryan înțelese că amintirile o dureau cumplit. Emoționat, dori să o consoleze cu un gest tandru. Dar avea oare dreptul? O putea cuprinde în brațe, după

bunul lui plac? Nu, ar fi crezut că îi este milă de ea. Ryan știa că era prea mândră ca să suporte mila altora. Se mulțumi, deci, să o apuce cu delicatețe de mână. Ea făcu, instinctiv, un gest de eliberare, dar apoi nu mai protestă.

— Mă simțeam pierdută, ruptă de lume, singură, îngrozitor de singură. Înțelegeți?

Genele îi erau umede, dar nu plângea. Ryan o strânse cu putere de mână.

— Nu puteam face nicio mișcare, nu puteam nici măcar să port doliu după soțul meu fără ca gesturile mele să nu fie interpretate de presă, de televiziune. Era infernal.

— Te înțeleg, Kirsten. Scriind cartea, puteai fi puțin singură cu el, nu-i așa?

Ea îl aprobă, înclinând capul.

— Vroiam ca lumea să uite că am fost soția lui Charles Rumm. Singura soluție era să dau oamenilor ceea ce doreau. Cred că mă vor lăsa în pace după ce cartea și filmul vor fi gata.

Tăcerea care se așternu fu ruptă de guvernanta care intră să-i întrebe dacă nu doreau cafea.

— Nu, mulțumesc, spuse Ryan.

— Mulțumesc, Alice. Poți să mergi la culcare. Mâine dimineață trezește-mă, ca de obicei, la prima oră.

Guvernanta le spuse noapte bună și se retrase în camera ei. Ryan se întrebă apoi dacă Alice văzuse că o ținea încă de braț pe Kirsten. Își dădu seama că și ea își pusese aceeași întrebare, ba chiar înaintea lui.

Ea își eliberă mâna dintr-a lui și se așeză puțin mai încolo.

— Nu vrei să bei nimic, nu dorești niciun desert? îl întrebă ea.

— Nu, te asigur că nu, răspunse Ryan.

Vorbește-mi de Charles, de ziua în care l-ai întâlnit.

— Acestei zile i-am consacrat trei sau patru pagini în carte. Cred c-ar fi mai bine s-o recitești..

— Am citit pasajul de douăzeci de ori, dar aş prefera să-mi dai câteva detalii în plus.

O clipă, tânăra se reţinu, dar, în cele din urmă, se hotărî să vorbească.

— Tocmai îmi luasem diploma în engleză. Eram foarte mândră de mine, poate chiar prea mândră...

— Nu te-ai schimbat prea mult, glumi Ryan.

Kirsten nu-i răspunse. Dar el observă că abia se stăpânea să nu râdă.

— ... Nu ieşeam decât cu profesorii mei, academicieni puţin cam trecuţi, dar ce bărbaţi plini de pasiune! Într-o zi, o prietenă m-a invitat la o serată organizată de un coleg care pleca în armată. Era cam nesuferit şi avea o mulţime de prieteni în marină. N-aveam nici eu chef să merg la o petrecere cu soldaţi, dar prietena mea era atât de supărată că nu merg, şi apoi...

— În sfârşit, te-ai dus! i-o tăie Ryan, zâmbind.

Ridică braţele, deschise palmele, îşi împreună degetele şi o privi pe Kirsten prin triumghiul astfel improvizat.

— Mi te imaginez foarte bine: studenta delicată, rătăcită printre soldaţi şi prietene gălăgioase. E o amintire frumoasă, nu-i aşa?

— ... Prietena mea a dansat aproape toată seara cu un pilot destul de atrăgător. Eu eram singură la masă. Parcă aşteptam pe cineva. Apoi l-am zărit pe Charles, în partea cealaltă a ringului de dans...

Un zâmbet frumos îi lumina chipul. Ryan simţi un cuţit în inimă, ca şi cum ar fi fost gelos pe bărbatul care o întâlnise câţiva ani înaintea lui.

— ... Mi s-a părut frumos, continuă ea. Era înalt,

blond, bine făcuți dar avea un zâmbet arogant, insolent. La un moment dat a spus: „Fetelor, haideți la dans!”.

— Nu-ți place genul acesta de bărbați. Puțin cam prea siguri pe ei, nu-i așa?

— Da, nu-i sufeream. Dar asta nu l-a împiedicat să vină să se așeze la masa mea.

— Cum?

— Cum... cum?

— Da, cum s-a așezat?

— A apucat un scaun și s-a așezat pe de-a-ndoaselea, călare pe el. Apoi și-a încrucișat brațele pe spătar...

— Înțeleg. Scuză-mi întreruperea. Continuă, te rog.

— ... N-a spus nimic. S-a mulțumit să mă măsoare din ochi, zâmbindu-mi cu gura până la urechi. După câteva clipe, i-am spus: «Nu mă mai privi așa!», iar el mi-a răspuns: «Nici vorbă!»...

Au început amândoi să râdă, deschis. Această stare de bună dispoziție le făcea bine.

— Și apoi? Ce s-a întâmplat? Ți-a oferit ceva de băut?

— Da, dar am refuzat.

— N-ai fost prea drăguță.

Ryan avu impresia că a rănit-o de moarte. Pe obraz se ivi o expresie de uimire și durere.

— Și el mi-a spus exact același lucru! exclamă ea.

— S-ar spune că îl cunosc mai bine decât credeam. Continuă, te rog. Ce s-a mai întâmplat?

— Reacția lui m-a făcut să râd.

— Și s-a spart gheața?

— Da, am acceptat să beau cu el un pahar de vin alb...

Înțelegând că și ea se mai liniștise puțin, Ryan se lungi pe sofa cu mâinile sub cap.

— Și despre ce-ați vorbit?

— Despre el, mai ales despre el. Mi-a pus întrebări de conveniență. A fost uimit când a aflat că tocmai îmi luasem diploma, dar cam atât. Avea chef să vorbească despre meseria lui. Era clar că avioanele erau cel mai important lucru din lume pentru el. L-am înțeles de la început, de la prima noastră întâlnire... Nu s-a schimbat niciodată...

— Dacă nu mă-nșel, parc-ar fi un reproș!

— Ba nu, se apără ea. Pentru Charlie, a nu zbură era ca și cum l-ar fi împiedicat cineva să respire. Avea zborul în sânge. Era viața lui.

Ryan știa că Charles Rumm fusese un adevărat nebun zburător, dar ascultând-o pe Kirsten, înțelese că pasiunea lui fusese împinsă până la fanatism. Și se gândi că nici pentru ea nu fusese prea ușor să trăiască cu un astfel de om, să fie mereu pe locul al doilea și să fie conștientă că așa va fi mereu.

— Dacă-mi amintesc bine scenariul, Charles a regretat că războiul din Vietnam se sfârșise. Așa-i?

— Cam așa, recunosc eu ea. Era pilot de vânătoare. Războiul era oarecum meseria lui. Nu i-a plăcut niciodată să ucidă, departe de asta, dar era încântat să piloteze cele mai rapide motoare și profita cât putea de șansa asta. De aceea n-a fost pilot de linie, ca mai toți prietenii lui. Dar a renunțat la armată. Ți-am spus, nu era câtuși de puțin un ucigaș.

Ryan aprecie că această contradicție merită analizată mai îndeaproape, dar se gândi că, deocamdată, e mai bine să nu insiste asupra acestui punct.

— Să revenim la prima voastră întâlnire. Ți-a făcut curte?

— Sigur că da!
— Cum anume?
— Sunt sigură că bănuiești cum, domnule North!

— Ți-a spus ceva de genul: «Vrei să petreci noaptea asta cu mine?».

— Nu.

— Asta i-ai răspuns lui sau îmi răspunzi mie?

— Nu m-a întrebat așa ceva.

— Și apoi?

— L-am făcut să înțeleagă că nu eram genul de fată pe care o căuta.

— Și el ți-a răspuns că tocmai de aceea s-a așezat la masa ta, nu-i așa?

— Dar văd că ți-ai învățat bine rolul!

— Totuși, îți plăcea, nu?

— Da, mai ales dacă mă gândeam la intelectualii cam snobi cu care ieșeam pe-atunci.

— Ce-avea în plus față de ei?

Kirsten își reprimă un suspin de exasperare.

— E târziu și mâine am mult de lucru, spuse ea, ridicându-se.

Ryan se ridică și el și-și puse mâinile pe umerii ei.

— Nu-i chiar atât de târziu, Kirsten. Aș vrea să știu...

— Iar eu, domnule North, aș vrea să dorm.

Și încercă să scape de el, dar Ryan o țintui din priviri.

— Presupun că ați dansat, nu?

— Da.

— Ce fel de dans?

— Nu-mi amintesc.

— Sunt sigur că-ți amintești. Îți amintești perfect. Ce-ați dansat?

- N-are nicio importanță.
- Și atunci de ce nu-mi spui?
- Era foarte aglomerat. Nu se putea dansa rock. Tonomatul relua mereu aceleași blues-uri.
- Ce blues-uri?
- Neil Diamond, ultimele piese Beatles...
- Le ai? Întrebă Ryan, îndreptându-se spre combina stereo.
- Nu. Nu cred.
- Își are și improvizația farmecul ei, glumi el. Tot găsim noi ceva...
- Și se opri asupra unui album Platters.
- Ești nebun! Presupun, totuși, că n-ai de gând să dansăm, se neliniști ea.
- Dacă așa prevede scenariul...
- Muzica inundă camera tăcută și acoperi ultimele trosnituri ale focului. Ryan reglă volumul, apoi se întoarse spre Kirsten.
- Cum te-a luat în brațe?
- Exagerezi, Ryan, șopti ea cu jumătate de gură.
- Îi pronunța pentru-ntâia oară prenumele. Deși îi adresase un reproș, amănuntul nu scăpă nici unuia dintre ei.
- N-am turnat încă această scenă. Vreau să fie perfectă. Vreau ca fiecare spectator să-și dorească să fie în locul meu, iar fiecare spectatoare - în locul actriței care-ți interpretează rolul. Fă un efort, Kirsten.
- În carte vei găsi toate amănuntele necesare.
- Iată ce înseamnă să fii de rea credință, în scenariu ai expediat scena asta în cinci rânduri.
- Nu sunt obligată să fac și munca regizorului. E treaba lui să recreeze atmosfera, așa cum își imaginează el, nu neapărat așa cum a fost în realitate.
- Filmul are la bază fapte reale. Cea mai mare

parte a publicului potențial cunoaște destul de bine viața eroului. Regizorul dorește în mod special să respecte realitatea. Iar eu sunt de aceeași părere.

— Charlie nu-ți semăna... deloc.

— De ce?

— Era... mai înalt.

— Doar de-asta?

Kirsten nu-i răspunse. Ryan se întrebă dacă era tulburată de amintirea lui Charles Rumm, sau de primul lor dans.

— Era mai blond decât tine. Îmi amintesc bine clipa când i-am trecut degetele...

— Prin păr?

— Da...

— Te ținea de talie.

— Da...

— Așa?

— Da, dar tu ai părul mai lung decât el. Charlie era tuns foarte scurt.

— În seara aceea, erai îmbrăcată tot cu o rochie decoltată?

— Nu, cu o rochie de școlăriță, închisă până-n gât.

— Înțeleg, spuse Ryan, conducând-o încet, ca și cum ar încerca s-o învețe un pas de dans mai dificil. Cât timp ați dansat? Ceasuri întregi?

— Nu, doar câteva melodii. Prietena mea a venit să-mi spună că o șterge cu un pilot.

Tânăra scăpă din brațele actorului. Opri muzica, apoi se întoarse spre el.

— Charles a fost mai galant. S-a oferit să mă conducă acasă.

Kirsten Rumm îl măsura acum cu furie pe acela care îndrăznise să se amestece în amintirile ei.

— Era un adevărat gentleman, conchise ea

aproape cu răutate.

— Nu am nicio îndoială. Dar asta nu-l împiedica să-și dorească să petreacă noaptea cu tine, orice-ai crede tu.

— Cum îndrăznești...

Îl măsură cu dispreț din cap până-n picioare, tremurând de furie. Cuvintele îi mureau pe buze. Lui Ryan îi veni să râdă.

— În seara aceea te-a și sărutat?

— Asta nu-i trecut în scenariu, domnule North.

— Ba da, avem nevoie de un sărut... comercial pentru sfârșitul scenei. Trebuie să-i dăm publicului ceea ce vrea. Aș vrea însă să știu dacă te-a sărutat într-adevăr. Dacă nu, vom turna cel mai convențional sărut cu putință.

— Da, m-a sărutat.

— Ce fel de sărut a fost?

— N-ai fi atât de celebru dacă n-ai avea cunoștințe solide în acest domeniu, domnule North. Sunt sigură că vei ști să-ți satisfaci publicul și fără sfaturile mele.

— Nu e vorba de mine, Kirsten, ci de Charlie.

Ascultându-se vorbind, Ryan înțelese că e de aceeași rea credință ca și tânăra femeie și că merge cam prea departe cu aceste probleme atât de grave.

— Te-a îmbrățișat gentil, dulce, pasional sau violent? Sărutul lui a fost tandru, furios sau pasional? Senzual, brutal, timid sau ezitant?

Kirsten tăcea cu încăpățănare.

Ryan o cuprinse de talie. Înainte ca ea să-și dea seama ce se petrece, o sărută.

Aici se opri reconstituirea faptelor. Soldatul care o îmbrățișase pe Kirsten cu câțiva ani în urmă se arătase mai ezitant în fața fetei rușinoase de-atunci. Primul sărut al lui Charlie Rumm nu semăna deloc cu

acela al lui Ryan North. Kirsten era singura care știa asta. Charlie o sărutase de mai multe ori, repede, cu dragoste. Primele lui sărutări au fost sărutări furate. Dimpotrivă, Ryan îi zdrobise buzele fără cea mai mică urmă de delicatețe.

În timp ce se desfăta cu buzele lui Kirsten Rumm, Ryan înțelese că nu va evita niciodată acest sărut. Ea îl înlănțuise; degetele ei se împleteau în jurul mijlocului lui. Kirsten se abandona în brațele lui, fără a-și da nici ea seama de gestul ei. Iar el o strânse astfel încât ea să înțeleagă dorința lui nestăpânită.

El simți că Kirsten se clătina în brațele lui, dar nu-și dădu seama decât prea târziu că nu dorea să scape din brațele lui. O lăsă brusc, cu brutalitate, și înțelese că făcuse cea mai mare greșală din viața lui. Putea oare să-i spună că-i pare rău de cele întâmplate? Nu, căci ar fi mințit-o: nu-i părea rău. Iar ea îi înțelese tăcerea.

Tânăra dispăru în camera pe care ani de-a rândul o împărțise cu Charles, până în ziua în care el își găsisse moartea în acel cumplit accident de avion.

Capitolul 4

Ryan se sculase cam cu oră înaintea lui Kirsten. Când ea își făcu apariția, el tocmai golea cea de-a treia ceașcă de cafea neagră. Dormise puțin și îl chinuia o migrenă înspăimântătoare. Era, întins pe sofa, cu câteva pernuțe sub cap și citea un articol din «Life» consacrat lui Charles Rumm. Era în picioarele goale și i se zărea pântecul, pentru că purta din nou un tricou

prea scurt și un șort făcut din niște blugi vechi, tăiați.

Ryan se îmbrăcase astfel pentru a fi în largul lui, fără a se sinchisi prea mult de părerea gazdei. Înțelesese că n-avea cum să-i placă, orice-ar fi făcut.

Ryan ajunsese la această concluzie după o noapte de insomnie. Felul în care ea reacționase la sărutul lui îi arăta clar că-i era teamă de el, nu că era scârbită. În același timp, era clar că îl respinsese pentru că era bărbat, nu pentru că era el, celebrul Ryan North. Era mai mult ca sigur că ea suferea încă de pe urma unui teribil șoc emoțional. Și mai știa încă ceva: Charles Rumm nu fusese tocmai străin de toate acestea.

Când o auzi pe Kirsten intrând în salon, Ryan puse revista pe genunchi și privi înspre ea. Avea același aer războinic și încăpățânat.

— Bună dimineața, îi spuse el.

— Bună dimineața, mormăi ea, așezându-se la masă și luând o ceașcă cu cafea.

— Văd că nu ești prea bine dispusă...

— Așa-i, i-o reteză ea.

— Numai bine, că nici eu nu-s chiar în largul meu. Dar mă neliniștește faptul că nici seara nu ești prea veselă.

Și se apucă din nou de citit, fără a-i mai aștepta răspunsul. Nu-și ridică nasul din ziar decât după vreo douăzeci de minute, dar nu reținuse niciun cuvânt din ceea ce citise.

Kirsten stătea în picioare în fața ușii de sticlă. Își sorbea cafeaua privind oceanul; părea a fi uitat cu totul de musafirul ei. Era departe, cufundată în gânduri negre. Ryan profită de ocazie pentru a-i contempla profilul dulce și pur. Își dădu seama că o dorește la fel de mult ca și în seara trecută.

Trei ceasuri mai târziu, Kirsten era atât de absorbită de manuscrisul ei, încât nu-l auzi pe Ryan apropiindu-se.

— Iar mă deranjezi, tresări ea.

— Nu ți-e foame? De trei ore n-ai scos nasul din foi!

— De unde știi?

— Ghicește!

— Nu mă mai descurc, îi mărturisi ea, arătându-i foile împrăștiate ale manuscrisului, care zăceau în dezordine pe birou.

Kirsten observă că el ținea în mână un platou încărcat cu bunătăți. Mașinal, îi făcu loc să-l pună pe birou.

— Dar ce-i asta?! exclamă ea.

— O tartă cu afine. Alice tocmai a scos-o din cuptor. Este...

— Vroiam să spun: ce caută pe biroul meu? Alice știe că nu mănânc atunci când lucrez.

— Da, mi-a spus, îi explică Ryan, așezându-se lângă ea, pe mobila prețioasă. Dar acum, dacă tot te-am deranjat, poți să profiți de ocazie ca să guști ceva.

Tânăra se răsturnă pe scaun și-i aruncă o privire neîncrezătoare.

— De ce trăiești închisă aici, Kirsten?

— Închisă?

— Da, parcă ai trăi în umbra lui Charles Rumm. Articolele pe care le-am citit dimineață sunt foarte interesante. Se spun multe despre tine.

— Dacă crezi toate prostiile jurnaliștilor...

— Prostiile astea erau spuse totuși de soțul tău.

— Ce contează, vedeta a fost Charles, nu eu.

Kirsten ridică un picior pe scaun și-și puse mâna

pe genunchi. Poziția asta te făcea să crezi că e cât se poate de în largul ei, dar, de fapt, ea era în defensivă.

— Vrei să spui că nu-i plăcea să împartă onorurile cu nimeni, nici măcar cu încântătoarea lui soție?

— Ai fi fost un ziarist îngrozitor, îl persiflă ea. Charlie n-ar fi pus niciodată o astfel de întrebare. Și cu asta, consider că ți-am răspuns.

— Deci tu nu doreai ca ziariștii să vorbească despre tine?

— Da, cam așa.

— De ce? Erai geloasă pe fanii lui Charles? Te temei să nu fii luată drept una de-a lor?

— Nu fii stupid!

— Hm! mormăi neîncrezător Ryan. Nu te deranja că era idolatrizat de femei? În anumite articole, se subînțelege clar că Charles mergea cât se poate de departe...

— Domnule North, cu Charles totul mergea cât se poate de departe. Nu era el omul care să lase lucrurile la jumătate. Mă mir că n-ai înțeles încă acest lucru. Și apoi, torni un film consacrat lui, nu mie...

— Ești suficient de isteță ca să știi să nu răspunzi la toate întrebările. Dacă ai fi fost vedetă, ai fi avut o reputație groaznică în fața ziariștilor!

— Asta ar trebui să-ți arate încă o dată că mă deranjezi!

— Cred că te deranjau relațiile lui Charles cu fanii lui, și mai ales cu femeile!

— Și ele îl deranjau, domnule North! Gândește-te puțin: crezi că este chiar așa de plăcut ca cineva să-și bage nasul tot timpul în viața ta intimă? Cei care procedează astfel nu-s decât niște intruși nenorociți, și așa da orice să-i văd atârând de capătul unei frânghii.

— Asta gândești și despre mine, nu?

— Văd că te pricepi să citești printre cuvinte. Complimentele mele! Pe viitor, te-aș sfătui să te abții de la astfel de întrebări care nu au nicio legătură cu motivul prezenței tale aici.

— Știi că mă pricep să detectez și lipsa de bunăvoință, doamnă Rumm. Când o persoană publică este căsătorită, oricine știe că soția sa are o mare influență asupra modului de a se prezenta în public. Oamenii politici nu ezită să afirme că soțiile lor sunt adevărate eminențe cenușii.

— Regret, domnule North, dar autocritica mea te va dezamăgi. Aveam o influență benefică asupra lui Charles. Și asta pentru că îl iubeam și mă iubea. Nu cred că ai înțeles mare lucru. Îți pierzi vremea aici și mă faci să mi-o pierd și eu.

Spunând acestea, Kirsten dispăru vreo jumătate de oră în camera ei. Ryan auzi dușul curgând. Iar când reveni în cameră, reluă conversația din punctul în care o întrerupseseră.

— Îți vorbea mult despre meseria lui, despre orele de zbor?

— Aproape tot timpul.

— Se gândea la riscuri? Nu-i era frică câteodată?

Întrebarea o surprinse, dar nu se supără, așa cum crezuse Ryan.

— Nu știi dacă «frică» este cuvântul potrivit. Era prudent, ceea ce-i cu totul altceva. Înainte de fiecare decolare, studia minuțios toate detaliile și stabilea pe calculator toate procedurile de zbor.

— Era superstițios?

— Da, foarte superstițios, surâse Kirsten unor amintiri plăcute.

— Spune-mi, domnule North, reluă ea ceva mai bățăioasă, nu ai chiar nimic de făcut? Nu ai prieteni de

vizitat? Plimbări, orice altceva?

— Nu. Îmi pare rău pentru tine, dar practic săptămâna asta n-am nicio treabă. Nu apar în scenele care se toarnă săptămâna ăsta.

* * *

— Ieși? o întrebă Ryan, după o lungă tăcere.

— Da.

— Unde te duci?

— Să mă plimb pe plajă.

— Bună idee!

— De obicei, mă plimb singură, domnule North.

— Sunt convins, dar, uite, astăzi s-a întâmplat să ai un oaspete... Fără a-i da timp să scape de el, Ryan o luă de braț și o trase pe terasă.

— N-am nevoie de ajutorul tău. Nici măcar noaptea nu trebuie să mă uit unde pun piciorul. Cunosc drumul pe de rost.

— Ieși singură noaptea?

— Uneori.

— Nu dormi bine?

— Nu, acum am insomnii.

Coborâra pe plajă și o porniră pe țărm. Valurile Pacificului se izbeau de picioarele lor goale.

— Pot să te-ntreb și eu ceva? rupse ea tăcerea.

Ryan își ascunse cu greu mirarea.

— Sigur, te rog chiar.

— De ce te interesează atâtea amănunte care nu privesc în mod direct viața lui Charles?

— Dar e firesc să fie așa. Am petrecut ceasuri întregi cu echipaje din aviația militară. Și tot cam atâtea cu piloți civili de la *Pan Am*. N-am înțeles de ce Charles n-a ales una dintre aceste două meserii. Pentru cei ce iubesc zborul, sunt locurile ideale. Am

petrecut mult timp și cu prietenul lui, Sam.

Kirsten zâmbi auzind numele celui care fusese ani de-a rândul mecanicul soțului ei, până când vârsta îl obligase să iasă din echipă.

— Pesemne că ți-a povestit multe moșul!

— Fii liniștită! Te respectă foarte mult, doamnă Rumm.

— Poate crezi c-ar fi avut ce spune despre...

— Nu, vroiam doar să te liniștesc. Dacă îmi ascunzi ceva și Sam știe despre ce-i vorba, înseamnă că se pricepe să păstreze un secret. Am ajuns la concluzia că însuși Charles l-a rugat să nu dezvăluie câteva aspecte mai puțin plăcute ale personalității lui!

— Nu ești un detectiv strălucit. Cum e actorul care joacă în rolul lui Sam?

— E grozav, după părerea mea. Numai că n-a prea înțeles cât e de sentimental bătrânul lup al aerului!

— Ai mers până-ntr-acolo încât ai învățat să pilotezi pentru acest film?

— Nu, pentru simplul motiv că deja știam, îi explică Ryan. Sam s-a oferit să mă-nvețe niște manevre speciale pe un avion de cascadorie.

— Presa scria la un moment dat că ai ajuns specialist în looping-uri!

— Fals. Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar n-am ajuns încă să fac orgii în cel de-al nouălea cer.

Ryan o privi trist.

— Povestea asta i-a adus multe neplăceri lui Lana Oppax.

— Actrița care interpretează rolul meu?

— Da. Am ajuns împreună pe aeroportul din Londra, cu câteva zile înainte de începerea filmărilor. Dar presa a omis să menționeze că am ajuns cu avioane diferite. Logodnicul ei i-a făcut un adevărat

scandal; la fel și mama ei. Biata fată nu le-a putut ține piept. Era primul ei rol mare și regizorul o înspăimânta. Lua pastile ca să se poată trezi dimineața, lua pastile ca să poată dormi... Nici cocaina n-a avut vreun efect. Presa și-a jucat bine rolul. Nu-s decât o adunătură de ticăloși!

Ryan își dădu seama că se lăsase condus de furie. Se întoarse spre Kirsten, care mergea alături de el. Îl privea cam mirată să descopere la el atâta bunătate.

— Te rog să remarci, spuse el cu zâmbetu-i sardonice care-l făcuse celebru, că nici actorii n-o duc prea bine!

Vântul se juca în hainele lor ușoare de bumbac. Pe Ryan îl cuprinsese brusc pofta de a-i spune cât e de frumoasă.

— De altfel, Kirsten, ai tot ce-ți trebuie pentru a putea fi vedetă.

Acest compliment, foarte relativ de altfel, o făcu să râdă.

— N-am talent. În plus, sunt și foarte leneșă.

— Leneșă? Nu cred că ai o părere prea bună despre tine. Numai în dimineața asta ai lucrat trei ore fără pauză.

— Dar e altceva!

— De ce?

— Eu nu scriu cartea asta așa cum torni tu filmul, domnule North. Pentru mine e ceva foarte personal.

— Nu-ți place să vorbești despre viața ta intimă, nu-i așa?

— Nu. Și nu înțeleg cum alții o pot face cu atâta ușurință.

Ryan o examina atent, cu un ochi critic, în felul în care un producător dezbracă din priviri o actriță

oarecare pentru a vedea câți bani poate face cu ea.

— Pe de altă parte, e mai bine că n-ai chef să înfrunți Hollywood-ul. Căci te-ar desființa.

— M-ar desființa?!

— Pentru început, ți-ar cere să-ți lași părul lung, iar ție îți stă atât de bine tunsă așa!

Fără a-i da răgaz să se apere, Ryan îi cuprinse în palme obraji.

— Ochii tăi sunt minunați, aproape mov, inteligenți, expresivi. Nu ai avea nevoie de gene false, murmură el cu o voce gravă și caldă. Structura obrazului e bună; pomeții sunt bine desenați.

Ryan își plimbă arătătorul pe buzele tinerei femei.

— Zâmbetul tău are toate șansele să facă furori. Dinții sunt regulați și albi, și știu din experiență că săruți foarte bine...

Kirsten se lăsase în voia lui. Dar, surprinsă de îndrăzneala lui, îi aruncă o privire înghețată.

Ryan o cuprinse de talie.

— Cred, totuși, că-ți vor injecta silicon pentru a-ți face un piept mai pe placul lui Fellini. Ar fi păcat, sânii tăi sunt frumoși așa cum sunt ei.

Și mâinile bărbatului alunecară spre sânii mici și tari.

Kirsten sări ca arsă, recăpătându-și dintr-o dată toată agresivitatea.

— Da, Kirsten, ești perfectă așa cum ești.

Ryan simțise trupul tinerei femei fremătând. O cuprinse din nou.

— Te rog să nu mă atingi! Nu-mi place să mă atingi! Nu mi-a plăcut nici aseară, iar astăzi, nici atât!

— Și atunci, de ce folosești atât de mult verbul «a place»?

— Lasă-mă!

Ryan o străpuse cu privirea. Avea o figură răvășită, care o sperie pe Kirsten.

— Ești o mică mincinoasă, doamnă Rumm. De fapt, îți place, ba chiar foarte mult. Tocmai asta te supără.

— Greșești.

— Ce părere avea soțul tău în această privință? Răspunde!

— Domnule North, ți-am interzis deja să-mi mai vorbești pe tonul ăsta. Îți repet că nu intenționez să discut despre viața mea intimă nici cu tine, nici cu oricine altcineva. Iar dacă continui să te porți astfel, mă voi vedea nevoită să te dau pe ușă afară. Și să nu spui că nu te-am avertizat!

Kirsten o porni pe plaja pustie și dispăru iute după o dună de nisip. Ryan se întoarse spre ocean. Nu reușea să-și stăpânească mânia.

* * *

«Strada era pustie. Era o căldură toridă, uscată. Mașina aluneca pe pistă stârnind nori de praf. În spate, vizibilitatea era zero.

Își mija zadarnic ochii pentru a vedea în față. Trebuia să ajungă înainte de... înainte de ce?

Nici ea nu știa. Totuși, apăsa nervoasă pe accelerație. Motoarele duduiau la putere maximă.

Oh, da! Asta era! Coloana asta groasă de fum negru care se înălța ca un șarpe deasupra deșertului... Niciodată nu va ajunge la timp...

Charlie! Charlie!

Deschise gura pentru a-l striga, dar praful o îneca.

Era înspăimântată, asemeni unui animal încolțit ce-și simte moartea aproape. Inima îi bătea ca aceea a

unui porumbel rănit pe trotuarul unui oraș imens și indiferent.

Mâinile umede alunecau pe volan. De mai multe ori, mașina fu pe punctul de a se răsturna. Dar nu slăbi accelerația. Motorul se ambala. Pe spate îi alunecau broboane reci de sudoare.

După o oră ce îi păru cât o eternitate, ajunse la imensa coloană de fum negru care mânjea cerul. Pe nisipul deșertului zăcea un avion.

Ieși din mașină. Charlie! Nu, nu!

Dumnezeule, era viu! Îl zărise în cabină, îi zâmbi. Și apoi, izbucni în râs. Ce proastă putea fi! Sigur că toate acestea țineau de spectacol!

Nu! Nu! Nu era cinema! Exploziile zguduiseră liniștea. Charlie! De ce nu încerca să iasă? De ce nu-și folosisse scaunul pneumatic?

Charlie! Charlie!

Îi zâmbi din nou, cu o infinită blândețe. Ridică mâna spre ea. Un deget îi ardea. Curând, mâna lui se transformă într-o torță vie.

Ea țipă din toate puterile.

Charlie! Charlie!

Chipul bărbatului iubit ardea. Ardea de viu! Pielea i se înnegrea și cădea asemeni metalului care scurgea, și el, lacrimi vii în mijlocul flăcărilor.

Charlie! Charlie!

Vroi să fugă spre el, dar era ținută pe loc. Charlie nu mai putea ieși din cabină. O mulțime imensă înconjură avionul în flăcări. Aplauda și țipa de plăcere privind torța umană care striga de durere.

Charlie! Charlie!

Oricât ar fi țipat, oricât ar fi gemut sau plânge, oricât s-ar fi zbatut, o forță irezistibilă e purta departe de scheletul negru, fumegând, al avionului.

Dintr-o dată, pământul se deschise la picioarele

ei. Vru să fugă, dar se cufunda tot mai mult în nisipul fierbinte. Pe picioare i se încolăceau șerpi care o trăgeau în adâncuri. Nisipul începu să clocotească asemeni unei mocirle vii...

Nu! Nu! Nu!»

* * *

Ryan nu dormea. Se ridică dintr-un salt când e auzi țipând din celălalt capăt al casei. Își puse șortul și fugi spre camera ei.

Patul era răvășit. Se lupta cu dușmani nevăzuți și țipa ascuțit.

Nici nu se gândi s-o cheme pe Alice. Se apropie și o luă în brațe ca pe un copil.

— Nu! Nu! Nu!

— Gata, s-a sfârșit... Sunt aici...

Ea se trezi pe jumătate. Corpul țeapăn se destinsese. Îl cuprinsese pe Ryan de gât și începu să hohotească la pieptul lui.

Ryan nici nu-și dădu seama. Se gândea cum s-o trezească de tot. Kirsten plângea, iar lacrimile ei alunecau pe pieptul lui gol.

Ryan se gândi că a avut un coșmar cumplit. Nici măcar nu-i veni ideea s-o consoleze, spunându-i că n-a fost decât un vis urât. Știa că diavolul care o hărțuia era cât se poate de real. Și se hotărî să n-o părăsească până ce n-o va ști vindecată pe deplin.

Încet-încet, Kirsten își venea în fire. Imaginile care o îngroziseră dispăreau pe rând, dar era încă înspăimântată. Ryan o legăna încet, îi mângâia tandru părul. În brațele lui, părea o fetiță.

Lacrimile i se domoliră. Nu făcu niciun gest de a se desprinde din brațele lui. Căci acum era liniștită în brațele lui puternice. Ryan îndepărtă gulerul cămășii

de noapte pentru a-i șterge picăturile de sudoare ce-i lunecau pe gât. Gestul lui fusese cât se poate de impersonal. Cămașa de noapte era udă și, pe dedesubt, Kirsten era goală. Lui îi veni greu să rămână la locul lui când îi aranjă cămașa pe umeri. Pulpele ei erau dezgolite. O simțea fragilă și pierdută în brațele lui.

Dintr-o dată, Ryan își simți pieptul ud de sudoare, ca și cum ar fi avut și el același coșmar. Gândul acesta îl cutremură. Și, dintr-o dată, fetița dispăru. În locul ei, Ryan North ținea în brațe o femeie.

Cu o mână timidă, îi atinse sânii. Kirsten își opri respirația. El înțelese că-l va respinge, dar ea nu se mișcă. Voi s-o culce la loc pe pernă. Poate că adormise din nou. Stupefiat, simți că-l cuprinde de gât și-l mângâie pe păr. Nu voia să-l lase să plece.

Ryan murmură ceva neinteligibil. Inima-i bătea nebunește. Strânse la piept trupul subțire al lui Kirsten. Ea se strânse și mai mult lângă el. Rămaseră așa câteva clipe. Apoi, ea ridică capul și atinse ușor buzele bărbatului.

— Kirsten!

Ryan tremura, cuprins de o senzație aproape necunoscută. Femeia din brațele lui nu era o seducătoare dornică să-l stăpânească pe el, actorul inaccesibil, nicio actriță de mâna a doua ce vâna un rol mai bun.

Kirsten dorise să-l sărute cu adevărat. Avea atâta nevoie de el!

— Kirsten! șopti el, răvășit. Se lungi lângă ea și voi s-o acopere, ca s-o apere de propriul lui trup arzând de dorință. Pentru nimic în lume n-ar fi vrut să profite de ea. O privi. Oare îi mai era teamă de el?

Ochii ei erau întredeschși. Știa ce gândește. Făcu un gest ușor din cap, iar el înțelese că nu-i mai

este frică de el. Și îi oferi buzele. Suspinând, el o sărută. Gurile lor flămânde se întâlniră. În noapte, se auzeau valurile spărgându-se de țarm.

Kirsten conducea jocul cu o hotărâre de care n-o crezuse în stare. Acoperi gâtul lui Ryan cu sărutări pasionate. Dinții ei alunecau acum pe mușchii puternici ai pieptului bărbatului. În aceeași clipă fură cuprinși de un tremur ușor.

— Ești frumos! Cât ești de frumos! șopti ea dulce.

Dorința îi purta pe valurile ei imense, dar, dintr-o dată, Kirsten își reveni. Ryan o privi cum se smulge din brațele lui și se așează pe marginea patului. În ochii ei mov, se putea citi teamă și oroare. Încremenită, ea îl privea ca și cum el ar fi fost monstrul din coșmarul ei. Ryan dădu să se apropie. Ea își duse mâna la gură pentru a-și înăbuși un țipăt.

— Credeai că sunt Charlie, nu-i așa? întrebă el, cu o voce sfâșietor de tristă. Plec imediat. Mai lasă-mi o clipă. Sunt...

Tânărul nu-și încheie fraza. Se ridică și, fără o vorbă, intră în baie. Apa rece a dușului îi biciui fără milă trupul înfierbântat. Se șterse repede, și-și dădu seama că ea nu făcuse încă legătura între prezența lui acolo și coșmarul ei.

În baie, găsi un halat de casă. Odată întors în cameră, i-l întinse și-i spuse pe un ton voit glacial.

— Ține. Ai transpirat mult în timpul visului. Ai să răcești.

Kirsten îl privea ca și cum ar fi fost Jack Spintecătorul. Se înveli repede în halat, se încălzi puțin, apoi i-l întinse înapoi:

— Mulțumesc, șopti ea cu o voce albă.

— Ai nevoie de o cămașă de noapte uscată. Unde sunt?

— Al treilea sertar, spuse ea, arătându-i o comodă.

Ryan deschise sertarul și-i azvârli prima cămașă care-i pică în mână. Ea îi mulțumi pe un ton mai calm și mai politicos.

— Încearcă să dormi. Ai nevoie de somn.

Tânăra femeie dispăru sub cuverturi; nu-i rămăsese decât nasul afară.

— Ce-ai visat adineaori?

— Pe Charlie.

Evident, Ryan se aștepta la acest răspuns. Știa că nu-l minte.

— Știu că l-ai visat pe Charlie, dar de sărutat, m-ai sărutat pe mine. Și asta o știi și tu foarte bine, spuse el cu siguranță în glas.

Și ieși din cameră.

Capitolul 5

Kirsten făcea plajă pe marginea piscinei. Purta un costum de baie și ochelari de soare. Ryan își turnă o ceașcă de cafea, o privi lung, apoi se hotărî să-i vorbească.

— Nu știam unde ești, minți el. Cum de nu scrii?

— Nu-mi stă gândul la scris.

Kirsten rămase lungită, cu ochii închiși în spatele ochelarilor negri. Ryan își dădu seama că n-avea chef de vorbă. Și nu se înșela.

«Totuși, doamnă Rumm, va trebui să vorbim, fie că-ți convine sau nu», gândi el.

— Vremea e minunată, reluă Ryan.

— Așa e întotdeauna în acest anotimp.

Urmă o tăcere lungă.

— Presupun că ești puțin... răvășită de cele petrecute astă noapte.

Ea se ridică și își scoase ochelarii. Era palidă.

— Așa e.

— De ce?

Ryan crezu că va izbucni în plâns. Chipul îi era agitat, iar buzele îi tremurau.

— În locul meu, n-ai fi la fel?

Se ridică și-și luă rochia înflorată de plajă, care, fiind subțire, plutea ușor în bătaia vântului. Îi veni greu s-o îmbrace și se enervă. Ryan o urmă apoi în bucătărie.

— Kirsten, trebuie să stăm de vorbă.

— Unde e Alice? Ah, da... mi-a spus că azi lipsește. Bun, voi prepara eu un suc de portocale. Portocale crescute pe colinele care se zăresc de pe terasă. E delicios. Vrei?

Fără a-i aștepta răspunsul, deschise frigiderul. Căută portocalele cu gesturi mecanice. Le găsi, dar îi căzură din mână și se risipiră pe jos.

Fără o vorbă, Ryan o ajută să le adune.

Ea se luptă apoi cu bucățelele de gheață care-i tot cădeau din mâini și se spărgeau în chiuvetă cu un zgomot enervant. Simțea un nod în gât. Îi venea să plângă, dar strânse din dinți.

Ryan o privea în tăcere.

Curăța atât de stângaci portocalele, încât se tăie la mână. Un fir de sânge se prelinse pe mânerul cuțitului. Ryan se oferă s-o ajute să se panseze.

— Nu-i nimic, îl opri ea, sec.

Aruncă fructele în mixer și apăsă de câteva ori, fără succes, pe butonul de pornire.

— Cred c-ar fi mai bine să stau azi în pat,

recunosc ea, învinsă.

— Ai uitat să-l pui în priză, Kirsten.

Făcuse această constatare pe un ton calm, fără cea mai mică urmă de reproș sau de ironie. Dar Kirsten era atât de prost dispusă, încât reacționează ca și cum ar fi fost grav insultată.

— M-am săturat să te tot învârti după mine, domnule North. Îmi pierd timpul cu tine. Te rog să-ți faci bagajele cât poți de repede!

Ryan nu răspunse, nici nu se mișcă. Exasperată de calmul interlocutorului și de propria ei lipsă de stăpânire de sine, Kirsten puse mixerul în funcțiune, rupând tăcerea ce devenise insuportabilă.

Ryan se apropie, scoase aparatul din priză și o cuprinse pe după umeri.

— Ți-ai pierdut simțul organizării azi dimineață, Kirsten, spuse el dulce.

— Să nu crezi în aparențe, domnule North, răspunse ea, eliberându-se din strânsoarea lui. Ți-am spus să pleci.

— Mă tem că ți-ai pierdut și simțul proporțiilor. Ceea ce s-a petrecut astă-noapte n-are importanță, nu-i așa?

— Nu s-a întâmplat nimic astă-noapte.

Ryan întoarse capul și-i arătă o mică mușcătură pe gât. Kirsten roși, apoi suspină adânc, aproape dureros. Duse mâna la gură, ca și cum ar fi vrut să-și înăbușe un țipăt. Plecă ochii și se întoarse cu spatele la el.

Ryan nu dorea s-o vadă suferind atât de mult. O cuprinse tandru în brațe, legănând-o ușor.

— Îmi pare rău, Kirsten. Sincer. Nu am vrut să te jignesc. Uită ce ți-am spus. Sunt sigur că te-au zguduit cele întâmplate.

Tânăra se ghemui în brațele lui. Ryan o sărută

pe frunte.

— Ryan, nu vreau să mai vorbim despre asta.
Te rog, uită ce s-a întâmplat...

— Kirsten, nu-mi cere asta.

— Te implor!

— Nu pot uita, mi-e imposibil!

Ea se desfăcu din brațele lui și-și înălță cu mândrie umerii.

— Atunci, pleacă!

— Nici asta nu pot.

— Sperî că am să-ți cad în brațe pentru că ai făcut-o pe infirmiera timp de câteva minute?!

Ryan preferă să nu răspundă la această răutate.

— Știi că te-am sărutat ca și cum...

— Îmi amintesc foarte bine.

Kirsten se întoarse și începu să se ocupe de suc de portocale. Ryan dorea s-o sărute pe gât.

— Uită tot, Ryan, spuse ea pe un ton mai calm.

— Nu cred că vreau, și nici nu pot. De altfel, cred că nici tu nu poți.

— Ești nebun. Știi foarte bine că eram convinsă că ești Charlie.

O clipă, Ryan avu impresia că joacă o scenă dintr-un film al lui Hitchcock. El era atât de flegmatic... iar ea era blondă și atât de lipsită de apărare. Nimeni nu-l obliga să se apere astfel de ea. Dar ea? Ea de ce se încăpățâna s-o facă pe martira? Atitudinea ei era absolut irațională. Convins că era imposibil s-o înduplece, fiind sigur că ar fi fost mai ușor să ceară soarelui să apună în plină zi, vru să bată în retragere. Dar își dădu seama că nu era mai calm decât ea. Avea un chef nebun să spargă. Ceva, orice.

— Termină odată cu suc de portocale, spuse el cu o voce calmă.

Kirsten se supuse. Puse mixerul la loc, apoi

turnă sucul în două pahare mari.

— Mă duc să fac o baie... începu ea.

Ryan o strânse de braț.

— Așează-te. N-am terminat de discutat.

Ea se prăbuși pe un scaun.

— Ieri seară, începu ea, am luat un somnifer. Doctorul mi-a recomandat încă de la moartea lui Charlie, dar n-am luat niciodată. Nu credeam că e atât de puternic. Mi-a fost greu chiar să ies din baie și să ajung în pat. Nu eram într-o stare normală.

— Eu cred exact contrariul, Kirsten. Dacă cumva nu știai, află că de asta se droghează mulți oameni.

— Ești nebun. Parcă n-ai fi avut niciodată un coșmar.

— Eu nu mai am coșmaruri de la cincisprezece ani.

— Ascultă, n-ai decât s-o faci pe Superman, dar scutește-mă de aerele tale de psihanalist, bine?

— Kirsten! Hai să încetăm gluma! Astă-noapte am fost pe punctul de a face dragoste, iar ție ți-a plăcut cam tot atât ca și mie.

Ea își feri privirea.

— Nu dormeam. Te-am auzit urlând ca mușcată de șarpe. Am făcut ceea ce ar fi făcut oricine-n locul meu: am venit să văd ce s-a întâmplat. Patul tău era ca un câmp de luptă. Și n-am făcut decât să te trezesc. Aș minți dacă aș spune că m-a lăsat rece faptul că te țineam în brațe, dar tu ești cea care m-a împiedicat să te așez în pat. Te-am lăsat să faci ce vrei. Cred că, din acest punct, versiunile noastre diferă...

— Dacă ții neapărat, să lăsăm la o parte faptul că am crezut că ești Charles; și-așa nu mă crezi. Asta nu schimbă prea mult situația. Mă trezeam dintr-un coșmar cumplit. Erai lângă mine, erai o prezență omenească. Să nu-mi spui că nu știi ce înseamnă un

coșmar. Ai fi unicul om din lume care doarme absolut liniștit. Știi bine că, după un coșmar, ești tentat să sari în brațele oricui ar fi...

— Așa vezi tu lucrurile. Mama se mulțumea să-mi aprindă lumina și să-mi dea o bomboană. Prin urmare, nu mi-a trecut niciodată prin cap să mă adăpostesc în brațele cuiva. Preferam să fac un duș. Ei, asta-i. Oricum, orice bărbat normal ar fi procedat ca mine. Pune-te în locul meu; nu poți spune că am abuzat de situație...

— Nu vroiam să te sărut. Dacă mi-aș fi dat seama că ești tu, n-aș fi făcut-o. S-a întâmplat să fii lângă mine. Iar în visul meu, se făcea că mor... În plus, eram năucită de somnifer...

— De ce nu mi-ai spus aseară?

— Nu știu... Nu mă simțeam bine...

— Când te-am trezit, erai ca o fetiță în brațele mele. Nici măcar nu m-am gândit să te sărut. Până aici suntem de acord. Cred că ți-a fost rău. Dar după aceea te-ai trezit de tot și nu mai erai deloc fetița speriată de un vis urât. Erai o femeie în toată firea și doreai să faci dragoste cu mine.

— De ce ai profitat de situație?

Ryan se gândi că-i mai bine să nu se sprijine prea mult pe faptul că nu făcuse altceva decât să se lase mângâiat.

— Ei bine, să spunem că erai și tu o «prezență omenească» și că aveam și eu nevoie de puțină mângâiere, ca oricine altcineva. Ți place?

Kirsten ezită o clipă, apoi clătină din cap.

— Ce-ai visat?

— Ți-am spus.

— Știu. Dar aș prefera să te aud acum, când ești într-o «stare normală».

— Pe Charlie.

— Și altceva?

— Eu... am foarte des coșmarul ăsta. Faptele sunt de fiecare dată altele, dar finalul e mereu același.

— Care?

Tânăra femeie privea pe fereastră. Ridică privirile spre cer.

— Îl văd arzând în carlingă. E încă viu. Vreau să merg spre el, dar nu reușesc. Ca și cum un vânt puternic m-ar împinge înapoi. Mă cufund în nisip. Și șerpui, oh... e îngrozitor...

Își cuprinse obrazii în palme.

Ryan se străduia să-și ascundă emoția. Spera să o scape de amintirile ei teribile, clar își dădu seama că lucrurile erau mai grave decât crezuse.

— De când ai visul ăsta? De la accident?

— Nu, dinainte.

— Dinainte?

— Da, cu mult timp înaintea accidentului.

Kirsten își căuta ochelarii de soare cu o mână tremurândă. Sucul de portocale se încălzise în pahare.

Ea reluă cu o voce uscată, întorcându-se spre fereastră. Pacificul părea încremenit.

— Era groaznic. Întotdeauna mă gândeam că nu se va mai întoarce. Stăteam ceasuri în șir aici, la fereastră, privind spre aeroport. Așteptam mereu să văd o coloană de fum negru. Când se întorcea, eram mereu surprinsă. Când ajungea acasă, înviam și eu. Dar el pleca din nou. Până-n ziua accidentului. Când am văzut coloana de fum. Era vreme frumoasă. Cerul era albastru...

— Cred că a fost...

— Da, Ryan, așa e...

Pentru câteva clipe, se așternu tăcerea.

— M-ai întrebat de ce nu-mi plăcea să se vorbească despre mine, nici să fiu intervievată despre

el. Nu te-am mințit, dar mai exista un motiv. Nu vroiam să-mi ghicească cineva frica. Toată lumea ne privea când ieșeam împreună. Toți acești oameni nu-și dădeau seama că el își risca viața ori de câte ori își făcea numerele de cascadorie.

Kirsten se întoarse brusc și îl țintui cu privirea.

— Crezi, pesemne, că sunt nebună, nu-i așa?

— Cătuși de puțin. Mai curând cred că el era nebun. Își dădea seama în ce iad trăiești?

— Cred că da. Imediat după căsătorie, mai plângeam din când în când. Îi spuneam că plâng pentru că mi-e frică să nu-l pierd.

— Și apoi ai început să te abții, nu-i așa?

— Da, încetul cu încetul. Nu mai plângeam. Mă prefăceam că totul e în regulă. I-ar fi făcut rău dacă aș fi continuat să mă plâng. Un om ca el nu putea fi împiedicat să facă ce-i place. De altfel, nici n-am încercat să-l opresc. Niciodată.

Ryan simți că-l urăște pe bărbatul pe care nu-l cunoscuse, dar pe care îl încarna pe ecran.

— De ce crezi că-și risca viața cu atâta ușurință, fără a ține seama de tine?

— Nu-i nimic de crezut, domnule North. Așa era el făcut, și am știut asta încă de când m-am căsătorit. De ce unii urcă Everestul, iar alții preferă să fie piloți de curse? Știu doar că n-o fac pentru bani. Charlie ar fi putut câștiga mai bine ca pilot pe un avion civil. *British Airways* l-a solicitat în repetate rânduri pentru a pilota un Concorde, dar nu l-a interesat propunerea. Îți seamănă oarecum, Ryan. Impresarul tău mi-a spus că ai refuzat contracte extraordinare doar pentru că nu ți-a convenit scenariul. Cred, totuși, că și acestea erau demne de talentul tău.

— Și atunci, ce-l atrăgea? Faptul că era un idol?

— Cred că și asta conta! Dar nu foarte mult. Pur

și simplu, avea gustul aventurii, al riscului.

— Încerca să compenseze ceva?

Kirsten deveni rigidă. Ryan înțelese că atinsese un punct dureros.

— Charlie avea tot ceea ce-și poate dori un om. La ce fel de compensație te referi?

— Nu știu, tu va trebui să-mi spui.

— Nu avea nevoie de așa ceva. Ești pe-un drum greșit, domnule North.

* * *

— Când un om cochetează zilnic cu moartea, înseamnă că viața nu-i oferă nici pe departe ceea ce-și dorește. Am studiat viața acestor oameni pe care posteritatea îi glorifică drept eroi. De cele mai multe ori, dincolo de aparențe, există probleme grave, reale. Acești așa-numiți eroi simt nevoia să fugă de realitate. După mine, asta nu e absolut eroic. Îmi vei răspunde că probleme avem cu toții și că există mai multe moduri de a fugi realitate. Sunt de acord, dar de ce să le porți după tine toată viața, ca și cum ar fi niște erori iremediabile? Nu, Kirsten. Eu cred că un om care nu e în stare să înfrunte greutățile vieții nu-i un erou, dimpotrivă. Dar crearea unei opere de artă - iar Charlie era, în felul lui, un artist - arată totuși o anumită tărie de caracter. E demn de toată stima, rar apar astfel de oameni. Dar tot n-ai să mă convingi că Charles avea tot ce-și poate dori un om normal.

— Nu sunt de acord cu tine. Din fericire, mai există pe pământ oameni ca el. Pentru mine, Charlie este un erou, iar a-l considera astfel e un act de dreptate. Și apoi, cum îți închipui că i-ar fi fost teamă de ceva? Dacă ar fi fost așa, nu ar fi putut fi pilot!

— Ba, mai curând, ar trebui să te întrebi de ce

s-a consacrat trup și suflet acestei meserii! Uneori, frica de viață e mai mare și mai greu de depășit decât frica de moarte.

— Complici degeaba lucrurile, domnule North. Uîți satisfacția de a face ce vrei în viață, și de a face cât mai bine ceea ce faci. Presupun că ai încercat acest sentiment, nu-i așa?

— Crezi că te prefera meseriei lui?

Buzele femeii tremurară puțin, dar vocea îi rămase fermă.

— Mă iubea.

— Dar, gândește-te, dacă i-ai fi cerut să aleagă...

— Ți-am spus că n-am vrut niciodată asta.

— Ți-a fost frică să pierzi?

— Ești grosolan.

— Nu cred. Ce zici, trebuie să te sacrifici pentru a iubi pe cineva?

— De ce să te sacrifici pentru a iubi pe cineva?

— Nu ești realistă, Kirsten. Iubirea e exact opusul sacrificiului. E un dar. Un bărbat și o femeie care se sacrifică în numele iubirii nu se iubesc cu adevărat. Joacă un joc stupid și periculos, căruia îi cad primii victime.

— Ai fost pus în situația de a alege între o femeie și film?

— N-am iubit niciodată atât de mult o femeie ca să-mi pus o astfel de problemă. Dacă aș fi întâlnit o astfel de femeie, cred că totul s-ar fi rezolvat de la sine.

— Niciun știi despre ce vorbești!

— Trebuie să fii lisus ca să-i pricepi învățăturile?

Se priviră îndelung. Ryan era puțin derutat de siguranța ei. Reflecțiile lui pline de bun simț o uluiră pe Kirsten Rumm.

— De fiecare dată când îşi risca viaţa, risca să te piardă şi pe tine, Kirsten. Iar tu de ce nu i-ai vorbit de visul tău? Mi-ai spus că era superstiţios. Poate că nu era prea greu să-l convingi. Cine ştie, poate că dintr-o dată şi-ar fi dat seama că te preferă pe tine, nu avioanele lui.

— Nici n-am încercat să-l conving.

— Ştiai că vrea să facă zboruri şi cascadorie la înălţime când te-ai căsătorit cu el?

— Nu...

— Continuă.

— Credeam că va fi pilot de cursă. Înclina mai mult spre asta decât spre armată.

— De ce credeai asta?

— Pentru că aşa spunea.

— Eşti sigură? N-ai nicio îndoială?

— Da, sunt absolut sigură. De altfel, am discutat mult despre această hotărâre.

— Şi n-a prea ținut cont de părerea ta, nu-i așa?

— Îmi deformezi intenţionat vorbele. Nu m-am supus dorinţei lui de a face cascadorie. Nu aveam dreptul să-i impun un anumit comportament.

— Şi totuşi, erai soţia lui, nu?

— O soţie nu e în mod necesar o a doua mamă, domnule North.

— Dacă înţeleg eu bine, în ziua-n care a venit şi ţi-a spus: «Kirsten, m-am hotărât să fac acrobaţie. Voi face cascadorii nebuneşti şi-mi risca viaţa de trei ori pe zi!», i-ai răspuns: «Oh, dragul meu, e minunat! Ce veste bună! Ce fericită sunt!». Iar tu îţi petreceai, de fapt, nopţile bântuită de coşmaruri, iar zilele – scrutând cerul Californiei!

Ochii mov al lui Kirsten se întunecară de ură şi mânie.

— Charlie n-a avut iniţial de gând să bată

recordurile. După aceea a inventat figurile care l-au făcut celebru. Iar eu nu aveam încă visul acela blestemat!

— Și apoi? suprasolicită Ryan. Ce l-a făcut să-și asume astfel de riscuri?

— Nimic deosebit.

O privi neîncrezător.

— Nimic deosebit?

— S-a hotărât să-și perfecționeze stilul, asta-i tot.

— Kirsten! Nu vorbim despre un purtător de cravată care s-a hotărât să treacă la papion, ci despre un bărbat care a refuzat o carieră de înaltă clasă – aceea de pilot de curse – pentru a face tot felul de cascadorii duminică după-amiază înaintea unor burtă-verde!

— Uیți că acest bărbat a fost soțul meu și că îl cunoșteam mai bine decât oricine!

Ryan avea convingerea intimă că îl mințea sau că încerca să-l convingă că soțul ei fusese cu adevărat perfect. Din expresia ei disperată, Ryan pricepu că ei îi fugea pământul de sub picioare. Și era sigur că va afla în curând adevărul.

— Cred că nu-ți doreai decât să renunțe la munca lui. Și mai cred că nu i-ai cerut niciodată asta, pentru că știai că vei fi refuzată.

Kirsten voi să protesteze cu toată puterea dar nu reuși să articuleze niciun sunet. Se priviră îndelung, conștienți că prima lor luptă se apropia de sfârșit. Kirsten se simțea pierdută, confuză, asaltată de mii de gânduri învălmășite.

— Ai dreptate, gemu ea. Charlie nu-mi lua coșmarul în serios. Asta nu înseamnă că nu mă lua nici pe mine în serios... că...

Ryan nu se putu abține să o cuprindă în brațe

cu infinită tandrețe.

— Acum înțeleg de ce ți-ai dorit atât să fi fost el în noaptea aceea. Charlie nu s-a dăruit niciodată în întregime soției lui. Știai că era imposibil să fie el. Spune-mi că știi, Kirsten, spune-mi că știai...

— Nu mai știu nimic... eu...

— Când ți-ai dat seama că nu era el?

Kirsten nu-i răspunse. Pe chip i se citea o teamă imensă. Se depărtă încet de el, apoi aproape că fugi în camera ei.

* * *

— Apără-te, Dylan! Nu te lăsa bătut!

Ryan își privi adversarul în ochi. Erau ca și ai lui, de un căprui luminos, curat.

Tânărul era întins pe marginea piscinei și stropea de zor un copil care știa să se apere, în ciuda muștrărilor mamei lui.

— Dylan, ai să iei bătaie. Vino aici; Ryan nu-i deloc înțelegător, râse ea.

Blondă și suplă, purta o haină largă, plisată, care cădea în falduri elegante. Gesturile ei lejere și naturale adăugau frumuseții ei un farmec și o grație plină de senzualitate.

Pe terasa de deasupra piscinei, apăru Kirsten. Petrecuse după-amiaza în casă.

Trecuseră trei zile de la discuția aceea lungă și penibilă. În timpul acesta, Ryan citise și recitise toate interviurile pe care le dăduse pilotul. Nu mai luaseră cina împreună și nu schimbaseră nicio vorbă.

Văzând-o, Ryan înțelese că se simte mai bine. Totuși, ea nu consideră necesar să li se alăture. Mama lui Dylan nici nu o zărise. Ea îi întoarse spatele.

— Trebuie să plecăm, dragul meu. Avem de

străbătut cincizeci de kilometri.

— Bine, mamă, răspunse ascultător copilul.

— Ce păcat că timpul trece așa repede, spuse Ryan. Nu ne vedem prea des.

— Știi că trăim pe coordonate diferite, Ryan. Asta e! Nu fii trist. Uite, îți stă atât de bine când zâmbești! Hai, Dylan, vino!

— Te conduc la mașină.

După câteva minute, Ryan o găsi pe Kirsten în fața manuscrisului ei. Purta o rochie neagră decentă și foarte elegantă. Ryan avu chef s-o întrebe după cine purta doliu, dar se abținu de la astfel de glume macabre.

— Bună, Kirsten! rosti el pe un ton prietenos.

— Bună ziua, mormăi ea, aplecată deasupra foilor.

— Astăzi suntem amândoi eleganți.

Ryan purta un pantalon bej de golf și o cămașă kaki de lână.

— Sper că nu te-ai supărat că am invitat-o pe Cheryl!

— Absolut deloc.

— Să fie adevărată minciuna asta?

— Ryan, ascultă, poți invita pe cine vrei. Mi-e indiferent, atâta vreme cât vizitatorii tăi nu stau pe capul meu.

— Ar fi trebuit să vii să stai cu noi. Conversația noastră era absolut...

— Nu doream să vă deranjez.

— Cum ți se pare Cheryl?

— Din câte am văzut, încântătoare.

— Și Dylan? E grozav puștiul, nu-i așa?

— Ryan! Aș vrea să termin paragraful înainte de masă și...

— Îți place Dylan?

— Nu e genul meu. Și apoi, aveți un aer de familie fericită. Presupun că nu se pune problema de a te însura cu mama! Îl șicană ea.

— Nu e cel mai indicat lucru între frate și soră.

Amuzat, Ryan se desfăta de uimirea gazdei.

— Scuză-mă, dar de când te am sub ochi nu mai citesc ziarul «Noi trei». Nu știam că ești pe punctul de a moșteni o soră. Chiar e sora ta?

— Da. Familia mea e numeroasă. De multe generații, cei din familia North au o sănătate de fier. Mai toții locuiesc într-un mic orașel din Arizona, unde nu s-ar aventura niciun jurnalist.

— Serios?

— Tata era directorul unui liceu din cartier, iar mama, până acum un an, mai predă încă engleza. A ieșit la pensie în decembrie.

— Ryan, îți bați joc de mine!

— Sună la 1237869000 și vei auzi glasul dulce al mamei mele.

— Gata, te cred.

— Ești dezamăgită?

— Da... adică, vreau să spun, nu! Numai că nu-mi imaginam că ai astfel de părinți.

— Știu, e cât se poate de banal, o ironiză dl, adoptând o mutră de snob.

Vinovată, Kirsten plecă ochii.

— Spune-mi, Kirsten, de ce oamenii sunt tentați mereu să creadă mai curând minciunile și calomniile decât adevărul? Ai fi preferat ca mama să fi murit făcând trotuarul în Las Vegas?

— Și-i lași să spună toate mizeriile astea doar pentru a-i proteja pe ai tăi?

El consimți. Kirsten înțelese că Ryan îi încredințase un secret cu adevărat prețios.

Pe chipul ei se putea citi emoție. Ryan se simți

nebun de fericire. Era absolut irezistibilă cu ochelarii ei mici de notar pe nas.

— Ai dreptate, viața e doar un bal oarecare, dar ne putem distra și aici din plin, cu condiția să nu ne credem mai importanți decât suntem, îi șopti el, scoțându-i ochelarii.

Și o luă delicat de mână, sărutându-i degetele. Cum ea nu se mișca, o cuprinse în brațe și schiță câțiva pași de dans. Apoi o îmbrățișă.

Când se desfăcu din îmbrățișarea lui, buzele ei erau ceva mai roșii. O așează la birou, îi puse ochelarii și o trase în glumă de nas.

— Știi, mă bucur că Cheryl te-a făcut geloasă!

Capitolul 6

Echipa de filmare se instalase în plin deșert al Texasului, la cincizeci de kilometri de vila Rumm. Peisajul era dezolant. Niciun arbore nu-și arunca umbra pe pământul ars de soare.

Cu motocicletă, Ryan ajunsese cu o oră mai devreme. Rulota lui, instalată în caravana imensă, mormăia ca un mânz tânăr. În lipsa lui îi fuseseră spălate hainele, îi fuseseră golite paharele și scrumierele. Camera era o oază de liniște în mijlocul agitației neîntrerupte a filmărilor. Aerul condiționat; înprospăta atmosfera. Ryan se odihnea. În așteptarea filmărilor, când, dintr-o dată, auzi o bătaie în ușă.

— Intră, răspunse el.

Era Paula, asistenta regizorului, o tânără cu forme generoase.

— Filmăm? o întrebă Ryan.

— Nu, nu încă. N-ai nevoie de nimic, scumpule? O bere? Un sandwich? Caviar? Vodcă? Alune?

Pe un platou de filmare, propunerea era absolut firească. Berea, vodca și caviarul rezervate starurilor umpleau o camionetă frigorifică, iar o alta era plină cu tot felul de sandwich-uri. Mai existau și câteva dintre acele fete din California cu forme planturoase care erau puse la dispoziție de producători.

Ryan se obișnuise cu acest stil de viață. De ce îl întrista brusc acest stil de viață, la fel de vechi ca și cinematografia însăși? Nu-i luă prea mult să afle răspunsul: evident, din cauza lui Kirsten.

— Nu, Paula, mulțumesc.

— Bine. Spune-mi, Ryan, șeful m-a trimis încă o dată să mă prosternez la picioarele tale. Lasă-ți dublura să toarne în seara asta. E cu adevărat periculos. Va fi mult fum. Și pe ecran nu va fi nicio diferență între tine și el.

— Voi turna eu scena, rosti el fără drept de apel.

— Bine. Ai vreo cămașă de spălat?

— Da, te rog.

— Trimit pe cineva. Cum a fost la vila Rumm?

— Foarte bine.

— N-ai aflat nimic.

— Nu.

— Ce zici, soția aviatorului nu pare a fi o văduvă prea fericită?

— Așa-i. Vrea să aibă cât mai puține legături cu noi.

— Nu prea are noroc, mititica! E drept că, judecând după drepturile de autor pe care le va încasa, ar avea de ce să se rușineze! Arată-mi scenariul, iar eu am să mai gândesc. Parcă ar mai fi de schimbat câteva

detalii.

— De schimbat? se miră el. Parcă ți-am spus...

— Calm, calm! i-o tăie femeia. Ori Saint-Exupery, ori Shakespeare, dragul meu. Trebuie să alegi! De altfel, se modifică doar decorurile, nu ne atingem de dialoguri.

— Bine, dar asta poate aștepta. Oricum, mi-am uitat scenariul la Kirsten.

— Kirsten?

— Kirsten Rumm.

— A, deci până la urmă v-ați împăcat destul de bine... Sper că n-ai să te apuci de copilării la vârsta ta, nu?

— Să rămână între noi, Paula.

— Ei, dar ce fac cu dublura? Îi spun să se dezbrace?

— Da. Și anunță-mă și pe mine cu zece minute înainte de a începe filmările.

Fata părăsi camera. Ryan se cufundă din nou în gândurile lui.

Gelozia lui Kirsten față de Cheryl avusese efectul unei sirene de poliție pe o stradă pustie, într-o duminică după-amiază. Pesemne că-l iubea mult dacă reacționase astfel! După această revelație, Ryan se mulțumise doar să-și privească gazda cât mai semnificativ. Vroind să-și ascundă atracția pentru el, Kirsten nu reușea decât s-o facă cât se poate de evidentă.

Nici măcar nu se sărutaseră la plecare. Tânărul bărbat mimase indiferența, sperând să-i crească acțiunile, dar nu reușise decât să cadă în propria-i cursă. Căci el suferise cel mai mult în ultima săptămână. O dorea nesfârșit de mult. Totuși, înțelese că e mai bine să se arate răbdător. Avea certitudinea că timpul îi va fi cel mai bun prieten.

Ryan se întinse pe sofa. Siguranța lui avea ceva neobișnuit acum, când urmau să toarne scena morții lui Charles Rumm.

* * *

Traversă platoul înconjurat de reflectoare și de zeci de metri de cablu. Tehnicienii se agitau în toate părțile. Îmbrăcat ca Charles Rumm în ziua morții sale, Ryan traversă platoul și se îndreptă spre regizorul care trăgea nervos dintr-o țigară stinsă.

— Ascultă, Ryan, ești nebun dacă te mai sui pe rabla asta. Cum ai fost tu plătit pentru toate scenele, tot așa a fost plătit și tipul ăsta să facă chestia asta murdară, într-o lună, ți-ai putea permite să-ți cumperi o navetă spațială, îi aruncă el, călcând furios în picioare țigara stinsă.

— Ai face mai bine să-mi spui cum pot ieși din tâmpenia asta, rosti Ryan, pe un ton calm și inflexibil.

Pe platou se făcu încet-încet liniște. Toți așteptau verdictul regizorului. El hotăra.

— Toată lumea e gata?

Nimeni nu suflă o vorbă.

— Turnăm.

Au fost necesare douăsprezece secvențe pentru a corecta mișcările eroului principal. Apoi Ryan petrecu ceasuri în șir cu tehnicienii, care îi explicară cum erau fixate încărcăturile cu explozibil, ce se va imprima pe peliculă, în sfârșit, întreg mecanismul. Era cel mai dificil moment. Pentru ca scena să fie reușită și pentru ca Ryan să nu se rănească, era nevoie ca douăzeci de persoane să-și coordoneze simultan gesturile. Prima încărcătură urma să explodeze după ce Ryan urma să fie propulsat afară din carlingă. Dar nu puteau fi prevăzute efectele acestei prime explozii, nici

cantitatea de fum produsă. Erau pregătite ventilatoarele. O ambulanță aștepta la douăzeci de metri mai departe de platou. Machiorul se mai învârti o dată în jurul lui Ryan. Mânjise obrazul actorului cu pudră și cu praf de cărbune.

— Gata! urlă Ryan. E o căldură infernală aici.

— Oooh! încetișor, suntem furioși! Ne este cald! în tachină machiorul. Dar imediat ne va fi și mai cald. Mult, mult mai cald! O, la, la!

Costumiera se îndreptă spre el în ultimul moment, pentru a-i prinde un fermoar la geaca neagră din piele la care lucrase o zi întreagă.

Regizorul le ceru să facă liniște.

— Motor!

În spatele avionului pe care Ryan se făcea că-l pilotează, se mișca un decor transparent. O ceață falsă, de altitudine, îi tăie respirația. Începu să tușească și să scuipe, după cum indica scenariul. Difuzoarele ascunse în carlingă imitau zgomotul motoarelor stricate. Decorul fu răsturnat, pentru a crea impresia că avionul cade în picaj.

Ryan se zbătea la comenzi. Din fuzelaj se înălța un fum negru. Se auzi un șuierat strident. În sfârșit, se produse prima explozie.

Ryan fu surprins de violența ei. Nu se așteptase la un șoc atât de brutal. Comanda scaunului pneumatic i se păru imposibil de atins. Își dădea seama că-i este foarte rău și își pierdu pe jumătate cunoștința. A doua și a treia explozie îi sparseră timpanele.

De pe platou, îi tot strigau ce trebuie să facă, dar vocile nu ajungeau până la el. În fața privirilor lui orbite de lumină, se înălța un perete de foc. După câteva secunde, căldura deveni insuportabilă. Brusc, Ryan avu impresia că pielea obrazului îi arde și i se sfărâmă în zeci de bucăți înnegrite, ca în cele mai

cumplite filme de groază. Încercă să se miște. Simțea dureri ascuțite în tot trupul. Flăcările îi lingeau mâinile, iar o mână era arsă de tot.

Ryan North încercă să ridice geamul de sticlă ce-l separa de exterior. Zadarnic. Îl gâtuia teama. Gâtul îi era uscat. Plămânii refuzau aerul uscat, incandescent. Și înțelese că trebuia să moară.

Ryan North își din carlinga în flăcări și se prăvăli la pământ închircindu-se de durere, așa cum prevedea scenariul. Totuși, actorul era departe de a-și bate capul cu indicațiile regizorului. Nu se gândea decât la un singur lucru. Ieșind din avion, zărise, printre mulțimea de tehnicieni și figuranți care se îmbulzea în jurul incendiului, o femeie. Era Kirsten Rumm. Mulțumită acestei viziuni, acestui miracol de necrezut, Ryan găsisese puterea să lupte cu durerea ce-l paraliza. Ridică privirea spre cer. O coloană neagră și groasă de fum negru urca spre înălțimi, asemeni unui șarpe gigantic.

* * *

Kirsten rămase lângă mașină cu motorul pornit. Ținea în mână scenariul filmului. Trăia pentru a doua oară coșmarul care-i schimbase ultimii cinci ani de viață într-un adevărat iad.

În spatele ochelarilor negri, ochii ei erau plini de lacrimi. Sări în mașină și simți nevoia să se adăpostească, să fugă.

Ambulanțele se precipitară spre actor. În câteva secunde, era deja în drum spre cel mai apropiat spital.

Cu mâini tremurânde, regizorul își mai aprinse o țigară. Înțelese că turnase o scenă care, prin frumusețea și forța ei dramatică, va intra în istoria cinematografilei.

* * *

Ryan se trezi într-o cameră de spital. Lângă el, stătea Paula.

— Știi că te doare, Ryan, spuse ea cu o voce dulce, dar liniștește-te, nu vei rămâne cu cicatrici. Arsurile sunt superficiale. Vei putea ieși de aici într-o săptămână, maxim zece zile. Până vii tu, vom turna scenele cu mulțimea. În fiecare dimineață să iei o pastilă de aici. Uite, ai și niște pilule puternice contra durerilor. Stai liniștit, Ryan. Regizorul m-a rugat să-ți spun că ai realizat cea mai grozavă scenă pe care a văzut-o de când e la Hollywood. Trandafirii sunt de la el, iar celelalte buchete – din partea echipei.

— Ce căuta pe platou?

— Despre cine vorbești, Ryan?

— Ce făcea Kirsten Rumm pe platou azi-dimineață? Am văzut-o când am ieșit din cabină.

— Ryan, mă tem că e vina mea.

— De ce?

— Noi... aveam într-adevăr nevoie de scenariul tău. Cum tu nu erai prea bine dispus, m-am gândit să-i telefonez eu. Am întrebat-o dacă nu știe unde este, mi-a spus că da, și...

— Tu i-ai spus să vină.

— Nu, crede-mă. Am rugat-o să trimită pe cineva, dar la... Ryan... Ce faci?

— Vreau să mă-ntorc acasă...

Tânărul își dădu seama că se trădase. Dar nu-și pierdu vremea cu asta. Înainte de toate, trebuia s-o vadă pe Kirsten. Oare cum reacționase la cele văzute pe platou?

Paula avusese amabilitatea să-i aducă haine curate. Știa că nu are cum să-l liniștească.

— La Los Angeles? îl întrebă.

— Nu, vreau să mă duc la ea, la Kirsten Rumm.

— Medicul a fost categoric. Trebuie, totuși, să rămâi la spital. Te rog mai așteaptă o zi, două. Ești nebun, Ryan.

— Mi-ai mai spus asta, Paula, și azi dimineată. Știu că nu te înșelai prea mult, dar datorită nebuliei mele, a ieșit o scenă memorabilă pentru istoria cinematografului. Nu văd de ce nu mi-aș mai încerca încă o dată norocul. La urma urmei, poate asta-i ziua mea norocoasă.

Cel mai tare îl dureau mâinile. Părăsi spitalul fără să mai primească alte îngrijiri și luă un taxi care-l duse până la țărmul Pacificului.

Vila părea abandonată. Storurile erau trase, iar pe terasă nu se zărea nicio umbrelă. Ryan simți o strângere de inimă.

Ce se întâmplase oare?

— Parcă nu e nimeni pe-aici, mormăi șoferul taxiului.

Dar Ryan zărise deja Mercedesul lui Kirsten. Răsuflă ușurat.

Totuși, toate ușile erau încuiate. Găsi o ușă de sticlă întredeschisă și nu ezită să intre înăuntru.

Ryan o găsi în camera ei. Era pe pat, cu genunchii strânși, ca un copil necăjit. Nici măcar nu se dezbrăcase. Sandalele zăceau pe covor.

Nu spuse nimic, doar se apropie de pat și se așază lângă ea. Câteva minute, Kirsten nu se mișcă. Apoi deveni conștientă de prezența bărbatului și se întoarse spre el. Văzând-o plânsă, Ryan simți un cuțit în inimă. Se aplecă ușor spre ea și o sărută. Pe obraji, avea urme de rimel, din cauza lacrimilor.

— Îmi pare rău extrem de rău că ai asistat la toate astea, Kirsten.

Mâinile îl dureau cumplit, dar pe chipul lui nu se

observa nimic. Se lungi lângă ea și o cuprinse pe după umeri. Ea își aruncă brațele în jurul gâtului lui și începu să plângă.

— Nu plânge, Kirsten. Nu plânge. Nu-i atât de grav pe cât crezi.

— A fost oribil, Ryan. Oribil! Te vedeam în mijlocul flăcărilor. Și nu puteai ieși din carlingă!

Ryan tresări imperceptibil. Pentru el, amintirea accidentului era scăldată în altă lumină. În clipa în care crezuse că va muri, se gândise la Kirsten, doar la ea, la ceea ce se va întâmpla cu ea, la răul care-o va cuprinde din cauza acelei scene oribile.

Ryan știa că un sigur lucru din lume o putea face să-l uite pe soțul ei: iubirea. Ryan înțelesese că o iubește pe Kirsten Rumm mai mult decât viața lui.

O sărută cu atâta duioșie încât ea fu cutremurată. Dar nu se putea hotărî să-i dezvăluie sentimentele lui. De fapt, pentru cine suferise mai mult. Pentru el sau pentru Charlie? Și acum, pentru cine plângea? Tânărul se simți cuprins de spaimă la gândul că, pentru ea, Charles Rumm și Ryan North va fi veșnic de nedespărțit.

— Nu înțelegeam ce cauți acolo. Credeam că visez...

— Asistenta... Paula... ea mi-a telefonat, suspină Kirsten.

— Da, știu, șuieră Ryan. Mi-o va plăti scump...

— Nu-i vina ei. Nu mi-a cerut să vin. Eu am insistat. Aproape că am rugat-o să mă lase să asist la filmări.

— Și eu, care credeam că nu vrei să mai auzi nimic despre film.

— Da, așa-i. Dar...

Vocea-i tremurată; își feri privirea.

— Kirsten?

Dură mult până se hotărî să-i răspundă.

— Nu mai știam unde sunt, șopti ea cu greutate.

— Cum adică? Despre ce vorbești?

— Despre sentimentele mele pentru tine.

Inima lui bătea nebunește. Luă mâna lui Kirsten și i-o puse pe piept.

— Vrei să vorbim despre asta? Întrebă cu o voce frântă de emoție.

Kirsten simțea sub palmă bătaile nebunești ale inimii lui Ryan.

— Exact despre asta... răspunse ea încet.

Luă mâna bărbatului și o duse sub sânul ei stâng. Inima ei era la fel de zbuciumată. Fericit, Ryan se întoarse spre ea și o sărută. Îl sărută și ea, ezitantă și mult mai reținută.

— Ce s-a întâmplat, Kirsten?

— Aproape tot timpul, n-am vorbit decât despre Charlie; iar eu scriam o carte despre el... Ți-am spus că nu mai știam unde mă aflu pentru că...

— Pentru că...?

— ... pentru că semeni atât de mult cu el!

Ai același mers, aceleași gesturi, aceleași inflexiuni ale vocii. Și acum, când mă gândesc la el, văd chipul tău...

În ochii ei mov se citea confuzia.

— Înțelegi? reluă ea. Nu mai știu dacă-l iubesc pe Charlie sau pe tine...

Ryan își plecă încet fruntea pe cea a tinerei femei. Își dădu seama că era un gest puțin teatral, dar îl făcuse cu tot sufletul, sincer. Niciodată nu se confundase într-atât cu unul dintre personajele pe care le interpreteze. Intrase cu adevărat în pielea lui Charles Rumm.

— Gândește-te că m-ai fi putut întâlni în alte

împrejurări. Puteam fi instalatorul, sau comis-voiajorul...

— Nu mi te închipui deloc în rolul de comis-voiajor, și cu atât mai puțin în cel de instalator. Cu un chip ca al tău, nu văd cum ai fi putut să scapi de Hollywood.

— Vrei să-mi demonstrezi că sunt un actor prost?

— Nu! Știi, înainte de a te cunoaște, credeam că ești pervers, egoist, pretențios. N-aveam de unde să știu că asta era fațada prin care te apărai de presă.

Lui Ryan îi plăcea ce, auzea. O cuprinse de ceafă pe Kirsten și o sărută din nou.

— Ryan! exclamă ea.

Sub dantela sutienului, se întrezăreau sânii roz și tari. Îi eliberă din prețioasa mătase albă și își plimbă buzele pe suprafața lor. Instinctiv, ea se încordă sub mângâierile lui. Dorea să se cufunde cu el în jocul plăcerilor, dar, realizând dintr-o dată puterea dorinței care o cuprindea, se retrase cu brusc.

— Nu vreau, Ryan, nu pot.

— Nu poți?

— Nu!

— De ce?

Ryan fu încercat de o plăcere perversă văzând-o roșind ca un copil. Îi era și lui greu să se stăpânească.

— Nu pot, nu pot să fac dragoste cu tine. Nici acum, nici altă dată.

— Prin urmare, tot n-ai înțeles nimic! Îi aruncă Ryan. Soțul tău s-a sinucis, Kirsten, și nu sunt singurul care gândește așa!

Capitolul 7

Ryan își petrecuse noaptea pe plajă, contemplând măreția oceanului. Nu se mișcase până la răsăritul soarelui. Umbra lui dansa pe nisipul alb. Avea umeri enormi și un cap mare, cu şuvițe ce cădeau în dezordine.

Tânărul surâse trist. Se simțea ca și umbra lui își pierduse și el simțul măsurii. Se lungi ca să n-o mai vadă și privi cerul, care începea să se coloreze în nuanțe de roz din ce în ce mai deschise. Una după alta, stelele începeau să dispară.

Ryan ridică mâinile, lăsând vântul să le mângâie. Îl dureau. Arsurile nu erau nici pe departe cicatrizate. Mama lui îi reproșase mereu că era un bolnav pe cât de insuportabil, pe atât de nerăbdător. De câte ori nu-i explicase că, dacă el e bolnav, nu-i cazul să-i facă și pe alții să sufere?

Totuși, tocmai asta făcuse, încă o dată.

După ce-i vorbise de sinuciderea lui Charles, Kirsten nu mai scosese o vorbă. Chipul îi devenise înspăimântător de palid, iar buzele înroșite de sărutări i se albiseră brusc și îi tremurau. N-o mai recunoștea, își dădu seama că suferă cumplit.

— Nu s-a sinucis! Cum îndrăznești să spui așa ceva?

Ryan era conștient de vorbele lui. Dar n-avea niciun chef nici s-o consoleze, nici să se scuze. Atitudinea ei i se părea atât de contradictorie, încât nici măcar nu-i era milă de ea. Ba, mai mult, în ciuda suferinței ei, el o dorea cu ardoare.

— Totuși, așa se zvonește, Kirsten.

— Știi bine că nu-i adevărat.

— Ba eu cred că-i adevărat. Sunt chiar convins.
— Charlie nu s-a sinucis. N-avea de ce să se sinucidă, explodă ea. Avea tot ce-și poate dori un bărbat...
— În afară de o soție cu care să-și petreacă nopțile...
— Cum poți... Eu...
— Nu poți să faci dragoste cu mine pentru că nu vroiai nici cu el...
— Pur și simplu nu te doresc, domnule North.
— Iar începi! Și atunci, de ce m-ai sărutat? De ce? Răspunde!
— Nu credeam că vei merge atât de departe.
— Iar eu credeam că tocmai asta sperai, Kirsten. Charlie se descărca făcând tumbe prin aer, dacă-n pat nu putea. Când Dumnezeu vei înțelege...
Ea își astupă urechile.
— Taci! Ceea ce s-a întâmplat între noi nu are nicio legătură cu Charlie!
— Te minți singură, spuse el, părăsind camera.

* * *

Iar acum, singur pe plaja pustie, regreta că se purtase astfel. Nu-și căuta scuze, căci știa că, oricum, n-ar găsi. Era de neiertat: se lăsase purtat de furie pentru că ea refuzase să i se dăruiască. Ryan se gândi că ea n-ar fi trebuit să-i permită să meargă atât de departe. Totuși, era conștient că fusese lipsit de demnitate răzbunându-se prin cuvinte urâte, aproape ucigătoare.

Ca și în noaptea coșmarului, trupul lui Kirsten fremătase sub mângâierile lui. Deci nu trupul ei îl respingea pentru a doua oară. Atitudinea aceasta era și mai ciudată după discuția lor. Oare retragerea îi

fusese dictată de inimă, sau de conștiință?

Ryan se muștra aspru. Reacționase altfel decât avusese de gând. O iubea pe Kirsten. Hotărî, deci, să fie răbdător cu ea, să nu se mai lase condus de minie.

Apoi se gândi la film. Încă de la început, impresarul lui încercase să-l convingă să abandoneze proiectul.

— Soția lui Charles Rumm nu e de acord ca tu să iei acest rol, îi spusese el. Se gândește că nu ți se potrivește, iar eu sunt de acord. Se pare că are o influență mare asupra producătorului. E al treilea tău film; vei fi definitiv judecat prin acest rol. Dacă nu-ți iese bine, îți poți distruge cariera. Trebuie să-ți iei toate precauțiile, Ryan.

Contempla valurile care se spărgeau pe țărmul pustiu. Kirsten îl iubea încă pe Charles? Murise în urmă cu doi ani. Dacă după doi ani era incapabilă să iubească un alt bărbat, însemna că așa va fi mereu.

Dar Ryan nu era deloc convins că pierduse partida. Nu se bizuia niciodată pe aparențe înșelătoare, ca impresarul lui și, de altfel, tocmai de aceea îl alesese, căci altfel ar fi riscat să se piardă în hățișul de interese ale Hollywoodului.

Lucrurile stăteau altfel în viață.

Dintr-un salt, Ryan se ridică și o porni spre vilă. Era hotărât să facă totul pentru ca filmul să fie un triumf, dar vroia să smulgă și secretul lui Kirsten Rumm.

* * *

Când intră, Kirsten stătea pe canapeaua de piele bleumarin.

— Ar fi trebuit să-mi dai o palmă, spuse el, fără a se mai încurca în banalități.

— M-am gândit la asta.

— Hai, trage, și îi întinse obrazul. Îți va face bine.

— N-aș crede.

— Vrei să accepți scuzele mele, Kirsten? M-am purtat ca un puști.

— Doar dacă mă scuzi și tu, Ryan. Nu trebuia să te iau în serios.

— Îți accept scuzele, zâmbi el. Dar mă întreb dacă așa va fi ori de câte ori...

— Scuzele sunt partea cea mai dificilă. Ar fi prea frumos dacă n-ar trebui decât să le acceptăm, suspină ea, prefăcându-se mai cinică decât era. Din clipa-n care ai iertat, trebuie să uiți ura. Și asta-i cel mai greu.

— De acord. Și, dacă tot vezi lucrurile ca un joc de copii, atunci află că eu n-am de gând să uit, se strâmbă Ryan.

Și îi dăruie cel mai frumos zâmbet al lui.

— Facem pace?

— Pace, consimți ea, fericită.

Și își strânseseră solemn mâinile.

— Ești inspirată în dimineața asta? o întrebă el.

Kirsten avea o mapă cu hârtii sub braț.

— Tocmai am terminat ultimul capitol.

— Nu cred că-i o idee prea bună. Nu poți fi obiectivă, ținând cont de ceea ce-ai văzut ieri. Poate ar trebui să aștepți o zi-două, nu crezi?

— Nu, cred că nu. E bine așa.

Ryan o privi. Părea și mai mică, așa ghemuită cum stătea pe canapeaua imensă. Ochii ei erau goi, lipsiți de strălucire. Văzând-o așa tristă și descumpănită, dar totuși atât de binevoitoare, Ryan se simți și mai vinovat pentru că se purtase ca o brută. Și știa că o va mai face să sufere.

— De ce te-ai oprit? o întrebă el.

— Nu reușesc să exprim ce am simțit după accident.

— Cred că nici controversa suscitată de accident nu e în măsură să simplifice lucrurile.

Kirsten își înălță umerii și își scoase ochelarii, afișând un aer războinic. Nu mai era deloc fragilă și lipsită de apărare. Ryan se opri, înainte de a avea timp să spună ceva. O luă de mână.

— Ascultă, Kirsten, nu vreau decât un singur lucru: adevărul, și asta cât mai repede, atât pentru mine, cât și pentru tine.

— Pentru film?

— În parte, da, admise el. Finalul e foarte important. Dacă nu va fi bun, filmul va eșua, sunt sigur de asta. Și trebuie să fie bine, Kirsten, și pentru film, și pentru mine, și pentru tine. Explică-mi ce s-a întâmplat aseară.

— Cred că ai fost acolo, nu? Știi bine ce s-a întâmplat.

— Crezi că te-aș fi violat?

Ea făcu semn că nu. Ryan îi sărută mâna.

— Și atunci, de ce te-ai purtat ca și cum ar fi urmat să fii violată?

— Nu știu, Ryan. Dacă mă respecti câtuși de puțin, te rog nu mă mai chinui în halul ăsta.

Răspunsul ei avu asupra lui efectul unui duș rece. O lacrimă căzu printre genele ei și i se rostogoli pe obraz. Ryan o șterse cu buzele.

— Bine, acceptă el. S-o luăm altfel. Nu mă doreai ieri seară?

— Chiar trebuie să mă mai întreb asta?

— Atunci, motivul pentru care m-ai respins nu are nimic de-a face cu noi?

— Nu, nimic.

El o îmbrățișă cu infinită tandrețe.

— Îți propun ceva, Kirsten. Hai să reconstituim împreună ultimele ore de viață ale lui Charles Rumm.

— Să reconstituim împreună?... Ești nebun!

— Am făcut altele și mai grele, spuse el, arătându-i mâinile arse. Povestește-mi ultima lui zi, oră cu oră, minut cu minut.

— Charlie a avut un accident. Nu s-a sinucis.

— Fie. Dar de ce se temea, Kirsten? De ce?

După expresia ei, Ryan înțelese că atinsese punctul sensibil.

— Va fi benefic pentru amândoi, reluă el. Nu vei reuși niciodată să ieși din acest ultim capitol. Dacă vei vorbi, vei reuși să-ți depășești și să-ți înțelegi durerea. Cartea ta va avea și ea câștigat.

Privirea lui căzu pe buzele ei; le mângâie ușor.

— În afara acestor considerații de ordin pur profesional, fă-o pentru noi, Kirsten. Nu ne vom putea iubi până nu vom suprima fantoma lui Charles. Și cred că asta ne dorim mai mult decât orice în lume...

O sărută, ca să nu-i dea voie să-i răspundă. Ea înălță capul. Ryan îi prinse privirea. Kirsten clipi, iar bărbatul înțelese că acceptase propunerea lui.

— Avem noroc, exclamă ea. Sam e aici, îl văd acolo sus, pe platformă.

Ryan parcă Mercedesul în hangarul imens unde staționau zeci de avioane vopsite în alb și roșu.

Sam repara unul dintre ele și înjura din tot sufletul, cu năduf.

— Hei, Sam! Ai oaspeți, bătrâne! îi strigă Ryan.

Sam se întoarce. Era mânjit de funingine și de ulei.

— Scuzați-mi ținuta, dar nu mă așteptam să o văd aici pe cea mai frumoasă femeie din lume la brațul unui prinț al Hollywood-ului, glumi el, puțin

dezaprobator. Urmați-mă!

Îi conduse într-un birou și le întinse două pahare cu suc de căpșuni de un roșu prea frumos pentru a fi natural.

— Sunt murdar, micuțo! îi spuse lui Kirsten. Altfel, te-aș fi îmbrățișat ca în vremurile bune.

— Și eu, Sam, spuse ea, deschizând brațele.

— Ai fi putut să mai treci pe la mine, spuse bătrânul, cu reproș în voce.

— Ai dreptate. Dar îți promit că voi încerca să-mi îndrept greșeala, Sam, zâmbi ea.

— Hm! Așa ai spus și data trecută. În sfârșit, știu că sunt bătrân, urât, murdar și pe jumătate orb, dar tu trăiești ca o călugăriță în frumoasa ta vilă. Nu te condamn, Kirsten. Dar mă mir să-mi văd călugărița la brațul acestui domn, făcu el, arătând condescendent înspre Ryan. Dacă te necăjește, să nu cumva să nu-mi spui, fetițo!

— Nu te neliniști, Sam. Lucrez cu domnul North la scena finală a filmului. Vreau să ne vorbești despre ultima zi a lui Charles.

Sam își întinse picioarele pe birou. Doar adidașii ultramoderni făceau din el un om al secolului XX, căci în rest, judecând după celelalte, părea un mecanic de pe vremea lui Saint-Exupery sau Mermoz.

— Dați-i drumul, mormăi el pufăind din pipă.

— Ce s-a întâmplat în dimineața aceea? întrebă Ryan.

— Care?

— În dimineața morții lui, preciză Kirsten încet.

— De fapt, ce vreți să știți? făcu Sam.

— În ziua aceea, totul a fost ca de obicei? reluă Ryan.

— Da, ca de obicei. Exact ca de obicei.

— Avea de gând să facă acrobații, sau doar un

simplu zbor?

— Cred că vroia să se plimbe. Asistenții pentru acrobații nu erau aici.

Ryan observă surpriza de pe chipul lui Kirsten. Îi spusese că Charlie era nedespărțit de echipajul lui. Și atunci, de ce nu fuseseră pe aeroport în ziua accidentului?

— Charlie le-a spus să nu vină? interveni ea.

— Da, el le-a telefonat de aici, răspunse Sam, indicându-i un telefon vechi, cu manivelă. Le-a spus că sunt liberi, că nu are nevoie de ei.

— Era ceva neobișnuit? făcu Ryan.

— Charlie era patronul. Făcea ce dorea. Nu era prima dată când schimba programul.

— I s-a mai întâmplat să zboare singur?

— Uneori.

— Adeseori?

— Era șeful. Nu puteam spune nimic, el hotăra, nu-i așa, Kirsten?

— Da, așa e. I se întâmpla să dea ordine neașteptate.

— Cum era vremea? continuă Ryan calm.

— Frumoasă, suspină Sam. Nu era niciun nor. Dumnezeu știe că am zburat și când erau nori și o ceață s-o tai cu cuțitul! Îmi amintesc că, odată, nu vedeam nici botul avionului. O vreme câinească...

Sam păru îmbătrânit brusc cu zece ani. Trăsăturile i se schimonosiseră. Kirsten îl luă de mână cu afecțiune.

— Sam, îmi pare rău că-ți trezim amintiri dureroase, spuse ea. Dar este foarte important pentru film.

— În scenariu scrie că atunci a pilotat un Twin Otter. Așa e?

— Da.

— El și-a pregătit avionul pentru zbor, sau tu l-ai verificat?

— Eu eram ocupat cu alt avion. El a făcut inspecția avionului. L-am văzut.

— Ți s-a părut trist, deprimat?

— Nu.

Kirsten îl măsură satisfăcută pe Ryan, dar înainte de a spune ceva, Sam continuă:

— Poate era puțin distrat?

— Distrat?!

Ryan și Kirsten se repeziseră asupra acestui cuvânt ca două animale de pradă.

— Nici eu nu mai știu. Accidentul ne-a dat peste cap pe toți...

Ryan era sigur că Sam nu uitase nimic.

— Te rog, încearcă să-ți amintești.

Bătrânul își prinse capul în mâini. Ryan înțelese că păzea cu strășnicie un secret.

— Spune-mi ce știi, Sam! îl imploră Kirsten.

— Cunoști semnul acela cu degetul pe care-l făcea întotdeauna înainte de decolare: era cam superstițios... Ei bine, în ziua aceea Charlie a uitat să-mi facă acel semn.

Tăcură îndelung.

— A uitat? aproape că gemu Kirsten. Cum a putut uita? Dar era un gest mecanic la voi, nu-i așa?

— Da, așa mi-am spus și eu. Îmi aduc bine aminte, eram aici, la capătul pistei, și așteptam semnul. Privea drept înaintea lui. Părea că m-a uitat cu totul. Părea cufundat în gânduri. Asta m-a surprins; nu-l văzusem niciodată așa înainte de decolare. Am strigat. M-a auzit abia într-un târziu. S-a întors spre mine, mi-a zâmbit și mi-a făcut semnul acela.

Pe obrajii mecanicului curgeau șiroaie de lacrimi.

— Avionul a pornit pe pista de decolare.
Atunci l-am văzut ultima oară pe Charlie.

* * *

Odată ajunsă în mașină, Kirsten își puse ochelarii negri. Ryan ghici că îi venea să plângă.

— Ce s-a întâmplat, Kirsten?

— De fiecare dată când îi amintesc de Charlie, Sam plânge. Îmi pare rău că s-a întristat.

— Știu, spuse Ryan, punând prietenos mâna pe genunchii ei.

— Cu atât mai mult cu cât a fost inutil.

— Totuși, Sam a mărturisit că nu are nicio explicație logică pentru acest accident.

— Așa se-ntâmplă ori de câte ori se prăbușește un avion. Nu știe niciodată tot ce s-a întâmplat.

Ryan nu vroia s-o contrazică, cu atât mai mult cu cât ea era dispusă să-l ajute la aflarea adevărului. Nu trebuia s-o rănească, pentru că risca s-o piardă din nou. Ryan se gândi cât de greu trebuie să fie să accepți ideea că omul pe care l-ai iubit a ajuns la concluzia că viața nu mai merită trăită.

— Cum îți explici defecțiunea radioului? întrebă el, pe cel mai neutru ton din lume?

Tânăra femeie se lăsă suspinând pe scaunul moale.

— Nu înțeleg cum a putut pierde legătura cu turnul de control.

— Știi că radioul a fost examinat după accident. Era în bună stare și funcționa perfect.

— Dar era blocată supapa de la carburant, spuse ea, încercând să se convingă că asta a și fost singura cauză a accidentului.

— Ar fi trebuit să-și fi dat seama înainte de

decolare, când a verificat aparatul.

— Poate că atunci nu era încă blocată!

— Orice-ar fi, era un pilot destul de bun ca să poată ateriza fără probleme. Avioanele de cascadorie sunt atât de ușoare!

— Știu, i-o tăie ea, întorcând capul și încercând să-și ascundă agitația.

— Cum îți explici faptul că Sam a spus că era distrat?

— Pentru că nu era în apele lui.

— Luni de-a rândul am studiat viața lui Charles Rumm. Are o calitate pe care toată lumea i-o recunoaște: o permanentă bună-dispoziție.

— Era un om ca oricare altul, îl întrerupse ea. Avea și el zilele lui proaste.

— Dacă a fost așa, atunci tu trebuie să cunoști cauza, nu? Doar ai trăit cu el. De ce era așa distrat în dimineața aceea?

— Nu știu. Eu dormeam când a plecat.

— Sam spune că era vesel de dimineața până seara. A glumit tot timpul, iar când a părăsit câmpul de aviație, era vesel ca un cintezo. Înseamnă că motivul indispoziției trebuie căutat în orele petrecute acasă... și în ultima seară alături de tine, Kirsten.

Capitolul 8

— La ce oră s-a întors atunci Charlie? întrebă Ryan după ce închise ușa după el.

— Devreme. Cam pe la trei după-amiaza.

Ryan își privi ceasul.

— Ca și acum; e fără un sfert. Îți amintești ce ai făcut în ziua aceea?

— Ne-am uitat ceasuri întregi la filme vechi. Adică, mai ales el.

— Filme despre Charlie?

— Da. Reportaje sportive.

— De ce ai spus «mai ales el»?

— Pentru că în seara aceea eu am preparat cina.

— De ce?

Kirsten ezita. O speria din ce în ce mai mult ideea de a retrăi, oră de oră, minut cu minut, ultimele momente petrecute cu soțul ei.

— Alice nu era aici, îi explică. Își luase liber.

Din bucătărie venea acum un miros îmbietor de prăjitură cu afine.

— Acum, dacă tot a pregătit desertul tău preferat, ne putem lipsi de serviciile ei. Du-te și spune-i că e liberă.

— Ești nebun! Nici măcar nu...

— Dacă ți-e greu, îi spun eu!

Ryan se îndreaptă spre bucătărie, dar Kirsten îl opri.

— Bine, mă duc, capitulă ea.

Ryan auzi strigătele de plăcere ale guvernantei, care tocmai dorea să-și viziteze sora și nepotul.

— Ce-ai pregătit pentru cină? o întrebă el după plecarea lui Alice.

— O friptură de miel și o salată de spanac cu slănină.

— Vezi, Kirsten, am fost întotdeauna sigur că ai o memorie excelentă... ca majoritatea femeilor, de altfel.

Kirsten se simțea prinsă în cursă. Dar Ryan părea atât de drăguț și binevoitor, încât nu putea să-i

fie frică de el.

Ryan alege o nucă dintr-o fructieră și o sparge între dinți.

— Ai cele necesare pentru a pregăti masa?

— Ryan, e ridicol! Doar n-o să cinăm ca...

— Ai tot ce-ți trebuie ca să faci friptura, sau nu? repetă el, strecurându-i un strugure printre buze.

Kirsten mestecă bobیțele.

— Da, cred că da.

Se uită în frigider și văzu că are toate ingredientele necesare.

— Și mie-mi place friptura de miel! glumi el. Există și întâmplări fericite în viață! Bun, hai să te ajut la treabă...

— Charlie...

— Charlie, ce?

— El nu punea niciodată piciorul în bucătărie.

— Bine. Filmele despre care vorbeai sunt în salon, nu?

— În bibliotecă. Raftul trei și patru.

— Mă duc să le văd. Vii imediat ce termini aici, bine?

Ea încuviință, și, peste trei sferturi de oră, intră și ea în salon. Ryan trăsese storurile; în cameră era aproape întuneric.

— Am aranjat casetele în ordine cronologică, îi explică el. Sunt la a doua.

Pe ecran, un Charles Rumm foarte tânăr răspundea întrebărilor unui jurnalist sportiv.

— Îmi amintesc, se însufleți Kirsten. În ziua aceea toată lumea se plânga de căldură, dar mie îmi era frig. Era la începutul primăverii. Charles trimisese un pilot la Saint-Paul. După o oră, a revenit cu un palton din astrahan gri închis.

Și izbucni în râs; era o amintire minunată.

— Mai am încă paltonul, dar nu-l voi mai purta niciodată, se întristă ea.

— Avea obiceiul să facă daruri așa, pe nepusă masă?

— Da, îi plăcea să facă tot felul de cadouri, cu condiția să nu-l oblige nimeni să o facă. Seara ne-am dus și am luat masa cu alți piloți. A fost o zi minunată. Ne simțeam bine împreună. Ne-am distrat de minune.

Ea râse din tot sufletul, apoi se așează jos, cu picioarele încrucișate unul sub altul. Era una dintre pozițiile ei favorite. Amintirea acelei zile o înviorase puțin. Strălucea de vitalitate. Ryan era subjugat, căci niciodată nu i se păruse atât de frumoasă.

— Kirsten?

— Da?

— Tot așa stăteai când vă uitați la film?

Ea nu se lasă amăgită de întrebarea lui. Voi să-l joace nițel, așa că îl fulgeră din priviri, cu ochii ei mov, și nu spuse nimic. Ryan fremătă din cap până-n picioare, făcând fețe-fețe.

— Vino lângă mine, murmură el, cu o sinceritate dezarmantă.

Kirsten se lasă să lunece pe canapea și se ghemui la pieptul lui. Amândoi savurau senzația minunată de a fi unul lângă celălalt.

— Îmi place foarte mult prenumele tău, îi șopti el.

— Știu.

— De unde știi?

— Se vede că-ți place să-l pronunți.

— Da?

— Da...

Kirsten își lasă capul pe pieptul lui. Ryan o sărută, la început tandru, apoi tot mai pasionat. Degetele bărbatului îi cuprinsesă gâtul, dar ea nu-i

răspunse decât pe jumătate la sărut.

— Nu trebuie, șopti ea cu greutate.

— De ce?

— Pentru că nu vreau!

— Știi care-i problema ta, doamnă Rumm?

— Nu, și mă îndoiesc că aș avea vreuna.

— Ai pierdut gustul jocului. Nu mai știi să râzi.

Lucrurile nu sunt atât de serioase pe cât crezi.

— Din păcate, domnule North, viața nu-i chiar o partidă de badminton.

— Poate că această comparație e mai reală decât îți imaginezi.

— Sper că n-ai. De gând s-o faci iar pe profesorul!

El o sărută din nou, și îndrăzni să-i atingă sânii. Gesturile lui erau firești, păreau a veni de la sine. Ea se sperie și se îndepărtă brusc.

— Ryan!

— Da?...

— Oprește-te!

— Kirsten, te rog, nu-mi spune că nu mă iubești...

Fără a-i aștepta răspunsul, Ryan ridică furoul de mătase chinezească și-și puse buzele pe sânii goi. Îi sărută cu patimă, apoi ridică spre Kirsten o privire șmecherească. Ochii întunecați scânteiau, ca îmbătați de șampanie, dar panselele mov îl implorau să termine jocul.

— Ryan, Ryan, șopti ea pierdută. Nu aici, nu acum...

Fără a se lăsa mult rugat, el se depărtă, dând capul pe spate. Simțea în nări parfumul trupului ei. Sângele i se înfierbântase. Rămase câteva clipe cu ochii închiși, încercând să se liniștească.

— Ai dreptate, spuse el. Astăzi nu avem dreptul

să facem așa ceva.

— Îți reamintesc că nu eu, ci tu ai propus să reconstituim ultimele clipe ale lui Charles Rumm.

— Ce vrei să spui?

— Să ne apucăm mai bine de treabă, asta vreau să spun!

— Fie! suspină el. Tot așa stăteai când te uitai cu el la video?

— Nu-mi amintesc bine, dar cred că da. Așa stau de obicei când mă uit la televizor.

— Te doresc, Kirsten...

— Și eu, Ryan. Hai să schimbăm subiectul, vrei?

El derulă caseta. Fără să scoată o vorbă, urmăriră film după film. Pe rând, Ryan puse toate casetele. În fața ochilor lor atenți, defilau sute de imagini. În timp, chipul lui Charlie se schimba. Anii își lăsaseră amprenta pe fața lui. Primele filme nu i fuseseră consacrate în întregime; cu timpul însă, devenind o vedetă, televiziunea se făcuse ecoul popularității lui în continuă creștere. Din contra, Kirsten apărea tot mai rar alături de el. Din când în când, Ryan întreba, iar ea îi răspundea cu bunăvoință.

La un moment dat, nu mai rezistă și o prinse de mână. Îi era imposibil să n-o atingă. Când imaginile o impresionau mai mult, îl strângea tare de mână. Spre sfârșit, ea începu să-i povestească, fără ca el s-o mai întrebe ceva.

* * *

Cam pe la nouă seara, terminaseră de vizionat și ultima casetă. Ryan aranjă cu grijă casetele, stinse televizorul și se întoarse spre Kirsten.

— Și acum? întrebă el.

Ea se ridică, fără a se arăta emoționată de

această întrebare ambiguă. Își scoase espadrilele din piele moale și se întinse ca o pisică.

— Acum? Ei bine, mergem să mâncăm. Te chem eu când e gata masa.

Ryan o cuprinse pe după umeri și o duse la bucătărie.

— Chiar nu vrei să te ajut? întrebă el cu seriozitate.

— Nu respecti jocul, glumi Kirsten. Un pic de glumă, ce naiba!

Ea pregăti o salată de spanac crud cu maioneză și cu slănină. Aranjă repede masa pe terasă.

— Aici ai cinat? întrebă Ryan.

— Aici cinăm întotdeauna când e cald, răspunse ea pe un ton neutru. Charlie nu lua decât una sau două beri, cel mult. Găsești bere în frigider.

— Am înțeles. Maxim două. Ryan își băga nasul în frigider. Senzualitatea difuză a zilei îl copleșise. Avea chef s-o ia în brațe și să danseze cu ea, iar apoi s-o ducă pe sus pe plajă și să doarmă alături de ea.

Dar își reveni: trebuia cu orice preț să afle adevărul despre Charlie. Restul va veni de la sine.

— Îmi amintesc că înainte de a ne așeza la masă, Charlie citea «Times».

Ryan se așeză la masă. Imediat după aceea se așeză și ea.

— Ar fi grozav dacă am putea găsi ziarul acela, începu el. Poate dăm peste ceva interesant.

— Nu cred.

— Ce-ați vorbit?

— Nu mai știu.

— Totuși, ceva trebuie să-ți amintești, insistă el.

— Cred că-n seara aceea i-am spus că am de gând să scriu o carte.

— Biografia lui?

— Nu. Ideea asta mi-a venit mai târziu. După moartea lui.

— Atunci la ce carte te gândeai?

— La un roman.

— Serios?! Povestește-mi.

Ryan observă că ea era impresionată de interesul lui. Îi povesti intriga romanului și roși de plăcere când el o lăudă.

— Charlie nu era supărat de ideea ta?

— Nu vād de ce-ar fi fost. Niciodată n-am fost o femeie casnică. În timp ce el zbura, aveam și eu preocupările mele.

— Adică mai tot timpul, nu-i așa?

— Da. Aproape toată ziua stătea cu echipajul. Era o adevărată gașcă de prieteni. Erau inseparabili, iar Charlie...

Ea se opri și îl măsură cu o privire rece.

— Nu, domnule North, te înșeli. Era o prietenie frumoasă. Nimic mai mult.

— Te cred.

Kirsten se apucă de mâncat cu o poftă suspectă. Dar nu-i spuse nimic.

— Ați călătorit mult împreună? reluă el.

— Da, la început aproape tot timpul. Iar în ultimii doi-trei ani, ceva mai puțin. Cum ți-am spus, nu-mi plăcea să apar în public. Nu mai puteam scăpa de fotografi. Ne-am cumpărat casa asta ca fim liniștiți, și...

— Nu v-ați gândit să faceți un copil?

— Ba da, am vorbit despre asta.

— Și?

— Doar atât.

— Charlie nu era de acord?

— Ba da.

— Și tu?

— Și eu. Numai că n-am rămas niciodată însărcinată.

— Unul dintre voi era steril?

— Din câte știu, nu.

— Și n-ați încercat să aflați?

— Eram tineri, Ryan. Aveam tot timpul înainte pentru asta. Vroiam un copil. Nu s-a întâmplat să vină. Asta-i tot.

El se răsturnă pe scaun și își analiză interlocutoarea. Se hotărî să-i facă câteva confidențe, pentru a-i câștiga încrederea, pentru că era cât se poate de convins de faptul că ea îi ascundea ceva important.

— Știi, eu trebuia să fiu tată.

Kirsten rămase cu furculița în aer. Surprinsă, făcu ochii mari.

— Mama n-a vrut copilul, reluă el, plecându-și privirea.

Își aminti de furia care-l cuprinsese în ziua când mama copilului îi spusese că făcuse un avort. În ziua aceea, înțelesese că toți oamenii sunt violenți, că oricine poate ucide. După el, femeia care omorâse copilul își merita soarta.

— De ce-ți doreai atât de mult copilul acela, Ryan?

— Poate că nici nu m-aș fi gândit la asta dacă nu s-ar fi ivit ocazia. Mama copilului nu vedea lucrurile ca mine. Nici măcar nu mi-a cerut părerea când a rămas însărcinată. Asta nu pot înțelege. Și astăzi mă doare sufletul când mă gândesc la copilul acela.

Kirsten îi puse o mână prietenească pe braț. Îl compătimea din suflet, și el se cutremură.

— Și părinții mei ar fi fost fericiți, adăugă el.

Tăcură. Kirsten încercă să-și retragă mâna, dar Ryan i-o reținu și o sărută ușor.

— Kirsten, vrei să-mi spui ceva despre familia ta?

— Oh, ar dura prea mult. Părinții mei au divorțat când eram mică. Nu mi-l amintesc prea bine pe tata. S-a recăsătorit, iar acum are altă familie. N-am mai auzit nimic, niciodată, despre el. Cât despre mama, ea a murit la câțiva ani după ce m-am măritat.

Zâmbi sfâșietor.

— Mama îl iubea pe Charlie; la fel și el pe ea. Sunt fericită că s-au cunoscut.

Pe oglinda oceanului se reflectau ultimele raze ale soarelui care apunea. Pentru o clipă, contemplară amândoi acest spectacol.

— Ne-am lăsat purtați de visare, spuse Ryan brusc.

Noaptea era plăcută. Se întoarseră pe terasă, iar Kirsten aprinse reflectoarele de lângă piscină. Apa strălucea; o lumină lunară, nefirească, inunda peisajul.

— Ce-ați făcut după cină? întrebă Ryan.

— Am făcut o baie. E minunat să înoți seara în piscină.

— Adevărat? Eu vroiam să-ți propun exact același lucru.

O cuprinse de talie și o sărută pe umărul rotund.

— Ce zici? o întrebă vesel.

Ea se eschivă cu stângăcie.

— ... Vreau să spun, ce zici, mergem să înotăm? preciză el.

— Trebuie să-mi iau costumul de baie. Vin în câteva secunde.

Ryan o reținu autoritar, zâmbindu-i dulce.

— Poate renunți la el. Ca și mine...

— Știi bine că nu sunt câtuși de puțin exhibiționistă, i-o reteză ea.

— Presupun că ești pe cale să-mi reproșezi prima mea baie în piscina ta.

— A, nu, deloc! Eram chiar încântată să văd un necunoscut în pielea goală plimbându-se pe marginea piscinei mele, îl persiflă ea.

Ryan izbucni în râs și se îndreptă spre bazinul luminat. Își scoase blugii și tricoul și se aruncă voluptuos în apă. Kirsten apăru după câteva clipe, purtând un costum de baie de culoarea jadului. Plonjă și ea, cu grație, și înotă până la el.

— Asta-i provocare, dragul meu!

— Se vede că nu prea mergi la cinema! La colegiu, eu pozam de obicei la orele de desen. Am făcut mult sport cu frații mei. Intențiile mele nu sunt suspecte decât atunci când devin anormal de pudic. Nu crezi că așa se întâmplă cu toată lumea?

— Căzul domnului «toată lumea» nu mă interesează, domnule North. Eu am un fel de mizantropie înnăscută, știi bine?

Înotară puțin, apoi se apropiară unul de altul.

— Kirsten?

— Da?!

— Ați făcut dragoste în noaptea aceea?

Ea dădu din cap că da, apoi răsuflă adânc și se cufundă în apă. Când reveni la suprafață, Ryan era pe trambulină. Ea îl privi cu intensitate. În câteva secunde, fu lângă ea. Kirsten îl privi fix în ochi, apoi privirea îi coborî spre pieptul musculos al actorului. Tânăra femeie se smulse de sub vraja lui și se cufundă iar în apă.

Se reîntâlniră imediat sub apă. Ieșiră împreună la suprafață. Ea abia dacă ajungea cu picioarele pe fundul piscinei. Umerii lui Ryan erau afară. O înlănțui și se ridică în brațe, la înălțimea lui. Apa piscinei era rece; buzele li se uniră într-un sărut lung, arzător.

— Aș face o saună, spuse ea. Ce zici?!

— Excelentă idee.

Ryan ieși din apă și-i întinse mâna. Trupurile lor ude străluceau în bătaia lunii.

— Du-te, îi spuse ea. Vin și eu într-o clipă.

Ryan intră în saună. Termometru arăta cam douăzeci și patru de grade. Își privi cu ironie corpul. Mușchii îi ardeau. Niciodată nu se simțise atât de puternic. Și o dorea atât de mult pe Kirsten...

Trase maneta de temperatură, apoi împrospătă aerul cu apă mentolată și stropi pietrele încinse. Imediat temperatura urcă cu douăsprezece grade. Tot atunci se înălță un abur dens de vapori fierbinți. Kirsten era înfășurată într-un prosop alb de baie. Mamelele brune căpătaseră o nuanță indigo. Ryan observă imediat acest lucru. Ochii lui întunecați scânteiau. Știa că nu va uita niciodată aceste clipe.

Kirsten își înnodase prosopul deasupra sânilor. Se așeză pe o treaptă de lemn, cu picioarele strânse și cu mâinile pe genunchi. Avea o figură pioasă, ca și cum abia ar fi primit prima cuminecătură.

Ryan zâmbi, își șterse sudoarea de pe frunte și se așeză dinaintea ei. Căldura era binefăcătoare. După zece minute, el stropi din nou bolovanii încinși.

— Tot așa de pudică erai și cu Charlie? o întrebă el brusc.

În loc de răspuns, ea își scoase prosopul și-i azvârli cu neglijență pe cuier.

— Temperatura e perfectă acum, rosti ea.

Și se așeză lângă Ryan. Pe trupurile umede se scurgeau râuri de transpirație. El contempla liniile grațioase ale trupului ei și curba sânilor tari. Îngenunche în fața ei. Ea îl mângâie pe obraz și își plimbă degetele până spre urechi, ștergându-i o picătură de sudoare. Între ei, aerul era încărcat de

dorință.

Se sărutară îndelung. Răbdarea lui dulce învinse și ultimele ei ezitări. Ryan simți cum trupul ei se destinde, tăcerea lui fu imensă.

Mâinile lui zăboviră pe coapsele albe, apoi alunecară în sus, înspre sâni. Îi strânse încet și îi copleși cu mii de mângâieri. Kirsten îl apucă de gât, iar el se lăsă în voia ei. Ea îi îngropă obrazul între sânii ei tremurători. Temperatura creștea, iar Ryan se simțea copleșit de puterea dorinței. Tot sângele lui îi urla, îl implora să pună capăt acestui dulce supliciu al patimii lui.

Tânăra femeie îi strânse obrajii mai tare, dar fără ură.

— Mai tare, șopti ea cu o voce sigură.

Ryan își plimbă buzele pe sânii ei, lăsându-le urme de flăcări. Înțelegându-i dorința ei secretă, o înlănțui pe Kirsten aproape cu violență și o acoperi cu sărutări pătimașe. Se prăvăli peste ea și aproape că o imobiliză sub greutatea trupului lui. O îmbrățișă cu toată ardoarea iubirii nestăpânite.

Trupurile lor erau flămânde unul de celălalt. Aerul uscat și arzător le sporea senzațiile și îi învăluia într-o căldură binefăcătoare, ecou al emoțiilor lor secrete. Aburii îi ardeau și îi spălau. Ryan se cufundă în ea și rămase apoi nemișcat. Apoi o frământă îndelung, mângâind-o. Se priveau deschis în ochi.

Kirsten îl împinse brusc și îl privi intens, apoi îl trase spre ea cu un gest sigur și definitiv.

— Te iubesc, Kirsten. Știi că te iubesc.

De pe buzele care i se ofereau, culese un răspuns inutil. Încetul cu încetul, gândurile lor dispărură cu totul și se contopiră în îmbrățișarea lungă și pătimașă.

Capitolul 9

Ryan o ridică în brațe și o duse afară. Coborî în piscină, iar când trupul ei atinse apa, se opri. Picioarele lui Kirsten erau cufundate în bazin. Cu mâna dreaptă făcută căuș, începu să-i stropească obraji. Ea râse, iar râsul ei fu pentru el sfârșitul întinericului, ivirea luminii. Iubirea era pentru ei un prea-plin ce impunea tăcere.

O sărută, o strânse cu putere și alunecă cu ea pe suprafața apei. Nu mai simțeau de loc căldura din saună. Buzele lor se întâlneau din nou. Ryan o purtă afară din bazin, sărutând-o din nou. Târziu în noapte, se întoarseră în casă, unde adormiră unul în brațele celuilalt.

A doua zi dis de dimineață, Ryan fu trezit de mici sărutări, ușoare ca o aripă de fluture. Când deschise ochii, Kirsten avea o mutrișoară de copil poznaș care caută ceartă.

Se sărutară dulce, legănați încă de amintirea nopții.

— Să știi că ai toate șansele să pierzi jocul, zâmbi Ryan.

— Nu ți-e foame? Mie, da.

Și se ridică. Ryan avu impresia că fuge de el.

— Hei! Mă lași singur? gemu el speriat.

— Mă-ntorc imediat...

— Imediat?

— Da, imediat.

Ryan o privi îndepărtându-se cu un pas ușor. O găsea mai frumoasă ca niciodată. Trupul ei era un

arabesc dulce, voluptuos. Suspină adânc și își încrucișă brațele sub cap. Uitase cât poate fi de frumoasă viața. Dimineața aceasta era atât de liniștită...

Decorul camerei lui Kirsten îl uimise. În contrast cu modernismul auster al restului casei, ea își crease aici o insulă romantică, în ciuda părului scurt și a ținutei sale de o eleganță severă, Kirsten Rumm era o sentimentală.

Ea apăru repede, cu o tavă încărcată de tarte, fructe, cremă de ciocolată și cafea. Ryan fu uimit, dar și bucuros observând că nu-și pusese niciun capot pe ea. Era cald, dar ea, jucăușă, se ghemui în brațele lui.

El o îmbrățișă tandru.

— Te iubesc, Kirsten.

— Nu-i nevoie să te simți obligat să-mi spui asta de câte ori mă săruți ori mă mângâi, îl ironiză ea fără răutate.

— Chiar crezi ce spui?

— Da. Nu-i așa? Ai fost cinstit cu mine. De ce să nu rămâi așa? Nu sunt chiar atât de naivă încât să cred că te-ai îndrăgostit de mine.

— Și ce-i atât de greu de crezut?

— În primul rând, ești actor. În al doilea rând, ești vedetă, și în al treilea rând, ești celebru.

— Într-o viață anterioară ai fost cumva vrăjitoare? o șicană el, pentru a-și ascunde emoția.

— Cititoarele revistei «Mac Call's» te-au ales drept cel mai sexy bărbat al anului. Majoritatea americancilor și-ar da viața pentru a petrece o zi cu tine în Disneyland, spuse ea cinică.

— Crezi că nu există decât aceste americance? rosti el pe un ton sec.

Ea întoarse privirea spre el și înțelese că îl rânise.

— Te înșeli, Kirsten. Dacă ai fi avut dreptate,

nici n-aș fi încercat pentru a doua oară să te sărut, după ce m-ai respins prima dată. Cum se spune, mi-aș fi întors armele în altă direcție.

— Eu cred c-ai vrut să-ți dovedești cu orice preț că poți să mă seduci. Așa ești tu, nu-ți reproșez nimic.

— Așa a fost la început, admise el cu inima strânsă. Indiferența ta m-a intrigat, dar am trăit împreună trei săptămâni și ai putut să-ți dai seama că nu am nimic de don Juan, nu-i așa? Nu te condamn că ai crezut asta. Am făcut totul pentru ca această imagine să fie cât mai veridică în ochii reporterilor. Iar ziaristii capătă exact ceea ce doresc. Dar e doar fațada, Kirsten. Eu nu sunt așa, înțelegeți?

Și o prinse de mână.

— Am fost rea cu tine, Ryan. Cum poți să mă iubești?

— Ai mai mult timp decât crezi pentru a-ți repara greșelile.

— Visezi! exclamă ea tristă. Mai avem doar o noapte înaintea noastră... numai o noapte... și tot e ceva...

— Chiar crezi că am de gând să ies așa din viața ta, ca și cum n-aș fi existat niciodată?

Nu mă cunoști deloc...

— Ai uitat ceva, Ryan.

— Ce?

— Eu vreau să trăiesc până la sfârșitul vieții în cel mai deplin anonim. Știi de ce, și știi cât e de important pentru mine acest lucru.

— Găsim noi o cale.

— Imposibil.

— Kirsten, cu puțină iubire, nimic nu-i imposibil, spuse el solemn.

— Cine ți-a spus ceva de iubire? Aștepți de la mine exact ceea ce nu-ți pot dăru.

— Îmi poți dăruia totul, Kirsten.

Îi luă obrazii în căușul palmelor și o sărută cu duioșie.

— Mă iubești, Kirsten. Cred că mă iubești, altfel nu m-ai privi așa.

— Te înșeli cu desăvârșire, Ryan, șopti ea cu voce stinsă.

Degetele ei îi atinseră pieptul. Îl mângâie încet, ca un copil care-și mângâie ursulețul de catifea...

— Te privesc așa pentru că ești frumos... și pentru că am nevoie de un bărbat. Asta-i tot.

Ryan nu se lăsă convins. Era sigur că ea încerca încă o dată să fugă de adevăr. Se mulțumi cu puținul pe care i-l dăruise, fără urmă de resentiment. Pentru că el o iubea din tot sufletul.

Făcură din nou dragoste, apoi rămaseră multă vreme unul în brațele celuilalt. Oceanul era mai agitat decât de obicei; pe țărm, se spărgeau valuri uriașe. Bătea vântul, dar cerul era senin.

Legănați de muzica naturii, căzură într-un somn adânc și misterios.

* * *

Dimineața, Ryan fu trezit de suspinele gătuite ale lui Kirsten. Nu mai era în brațele lui, ci se întinsese alături, pe burtă. Se străduia zadarnic să-și oprească lacrimile.

— Kirsten?

Ryan avu impresia că ea își ține respirația. Încerca oare să-l facă să creadă că visase? Voi s-o ia în brațe, dar înțelese că-i mai bine să se abțină.

— Ce s-a întâmplat? Spune-mi!

Nu primi niciun răspuns.

Ryan se ridică; avea ochii încercănați, căci

dormise puțin. Dar în corp i se răspândea o căldură binefăcătoare. Nu se simțise niciodată mai fericit decât acum.

— Cum poți să plângi după o astfel de noapte, Kirsten? Te rog, răspunde-mi, spune-mi ceva...

Cum ea nu răspundea, el îndrăzni s-o mângâie pe păr. Ea reacționează imediat. Dintr-un salt, ajunse în partea cealaltă a patului, ca în noaptea coșmarului.

— Lucrurile nu s-au întâmplat așa cum ți-am spus, spuse ea, într-un sfârșit.

Obrajii îi erau scăldați în lacrimi.

— Te referi la Charlie?

— Lucrurile nu s-au întâmplat așa, repetă ea.

Fără a-i da nicio explicație, dispăru în baie. Se închise acolo, și, peste câteva clipe, Ryan auzi zgomotul dușului.

Ce vroise să spună de fapt? Ce se întâmplase în ultima ei noapte cu Charlie? Compara oare sentimentele ei pentru cei doi bărbați?

Ryan era furios. De data asta, Kirsten depășise orice limită și n-avea deloc intenția să o mai ierte.

Se ridică, traversează gol vila, trecu pe terasă și sări în piscină. După cinci minute, ieși calm, se întoarse în cameră și se îmbracă. Kirsten era tot încuiată în baie.

* * *

După douăzeci de minute, o găsi în bucătărie. Kirsten se învelise până-n gât într-un sari de mătase care i se încurca printre picioarele goale. Îi aruncă o privire ucigătoare când intră în cameră. Ryan fremăta de mânie. Înțelese că inima ei mai ascundea încă secrete nebănuite.

Ea începu să mestece mașinal un măr roșu.

Ryan își turnă o ceașcă de cafea.

— N-ai vrut să faci dragoste cu el înaintea de accident, nu-i așa? o întrebă Ryan, fără nicio introducere.

— Am făcut mereu ce-a vrut el.

— Eu sunt sigur că nu! De câte ori i-ai întors spatele înainte ca el să se sinucidă? o întrebă el, cu o voce înspăimântător de calmă.

— Taci! țipă ea, astupându-și urechile.

Ryan o reținu, strângând-o cu putere de mână.

— Încep să înțeleg de ce ai mutra asta și vinovată, și furioasă, Kirsten, spuse actorul.

— Nu am nimic să-mi reproșez.

— Erai soția lui și aveai tot dreptul să...

— El era cel care nu...

Cu forța pe care o dă disperarea, ea reuși să se elibereze din mâinile lui, dar Ryan o obligă să-l privească în ochi. O strânse de umeri.

— Continuă!

Buzele lui Kirsten tremurau. Era cumplit de palidă.

— Charlie nu vroia să facă dragoste cu mine. Adică...

Din ochii ei mov curgeau lacrimi mari.

— Vrei să spui că era impotent?

— Da!

Kirsten profită de uimirea lui și îi scăpă din strânsoare. Cu o mână nesigură, își turnă o ceașcă de cafea.

— De la început a fost așa? reluă Ryan.

— Nu. În primii doi ani, nu. După aceea, lucrurile au început să se complice.

Pentru că tremura, Kirsten trebui să-și țină ceașca cu amândouă mâinile ca s-o poată duce la gură. Bău încet, fără a-și ridica ochii din ceașcă. Avea o

figură atât de disperată, încât lui Ryan îi veni s-o ia în brațe. Dar se abținu, căci știa că va interpreta dragostea lui drept milă.

— Ce i s-a întâmplat, Kirsten? Un accident?

Ryan știa că un pilot este mereu expus la tot felul de primejdii. Și Charles înfruntase de multe ori moartea, dar de fiecare dată scăpase cu o zi-două de spitalizare.

Kirsten îi spulberă încă o dată teoriile.

— Problema lui Charles nu era de ordin fizic. În sfârșit, așa credeam noi. N-a fost niciodată la doctor.

— De ce? Era smintit!

— Tu ce-ai fi făcut în locul lui?

— Așa-i, admise Ryan, era celebru, era un fel de Superman... Iar un Superman nu poate avea asemenea probleme! Și când mă gândesc câte s-au scris despre «virilitatea cuceritoare» a lui Charles Rumm!

— Ăsta era necazul, spuse femeia. Cu cât era mai cunoscut, mai adulat, cu atât problema lui se agrava.

— Și a preferat să te lase să suferi decât să consulte un medic psihiatru?

— Am suferit amândoi. Nu vroia să știe nimeni despre asta, iar eu eram de acord cu el.

— Deși era atât de rău pentru tine?

— Pentru el a fost și mai rău.

— Kirsten, mi-e greu să te cred.

— Am încercat să-l ajut, dar era imposibil. Când preluam eu inițiativa, se simțea și mai jignit. Se gândea, pesemne, că mi-e milă de el. Am ajuns să trăim cu necazul ăsta ca și cum nici n-ar fi fost. Se stabilise un fel de convenție tacită între noi. Nu vorbeam niciodată despre asta.

— Până-n ajunul accidentului, nu-i așa? o

Întrebă Ryan.

— Da. Până-n ajunul accidentului.

Kirsten se întoarce și privi înspre ocean. Apoi își înalță ochii spre cer. Era asaltată de amintiri. Privirea îi era golită de orice expresie. Ryan avea impresia că l-a uitat cu desăvârșire. Se așează în spatele ei.

— Spune-mi ce s-a petrecut între voi în noaptea aceea, șopti el cu o voce dulce.

— Abia își luase două zile libere. Am petrecut o după-amiază minunată. Ne-am uitat la toate filmele lui vechi. Eram fericiți că avem un week-end doar pentru noi. Simțeam că, în sfârșit, putem rezolva problema care ne apăsa.

— Iar după ce-ați mâncat, chiar ați făcut baie împreună?

— Da, eu i-am propus. Nu mai înotasem de mult împreună. Ne-am amintit de zilele fericite când înotam ținându-ne în brațe... M-a făcut să râd. Îl doream enorm. Niciodată nu mi se păruse mai frumos ca în seara aceea. Știam că și el simte același lucru. Apoi am intrat în saună. L-am mângâiat îndelung... Muream de dorință. Și el. Dar deodată m-a împins, a devenit furios. Mi-a cerut să-l las singur. Cred că s-a plimbat multă vreme singur pe plajă. S-a întors cam după două ore. Eu nu dormeam; mi-a cerut scuze pentru ieșirea lui violentă. Ne-am sărutat și am adormit unul în brațele celuilalt. Îmi amintesc foarte bine. Dar dimineața, când m-am trezit, plecase...

Kirsten îl fulgeră din priviri.

— Iată! Acum știi adevărul! Asta vroiai, nu-i așa?

Da, asta vroise. Ryan se înșelase închipuindu-și că, aflând adevărul, totul se va rezolva de la sine.

Știa că interpretarea lui va fi la înălțimea rolului tragic al lui Charles Rumm. Probabil că, pentru pilot,

viața conta prea puțin, căci a trăi cu o astfel de suferință când o țară întreagă te aclamă ca pe un erou, înseamnă a trăi în minciună. Pentru o generație întreagă, Charlie Rumm încarnase tipul bărbatului american perfect, căruia i-au reușit toate și care-și exploatează la maxim propriile-i limite.

Și acest erou nu era în stare să facă dragoste cu propria-i soție...

Ryan înțelesese că rolul lui Charles îl va consacra drept cel mai bun actor al generației lui. Dar înțelegea în același timp că această consacrare îl va costa pierderea femeii iubite.

Se întoarse spre ea.

— Cum se va termina cartea ta, Kirsten?

Ea rânji galben.

— Ce mai contează! Oricum, filmul va dezvălui adevărul. În fond, pot arunca la gunoi cartea asta! Și gândește-te că nu-i tocmai o carte proastă. Iar tu, domnule North, ai aflat în sfârșit de ce s-a sinucis Charles Rumm. Acum știu că de asta, numai de asta ai venit aici. Prin urmare, nu te mai rețin. Poți pleca.

Ryan se răsuci pe tocuri și se îndreptă spre ușă. Înainte de a părăsi vila, îi aruncă o ultimă privire lui Kirsten. Dar ea nu se întoarse.

* * *

Cam după o lună de zile, soneria îi anunță lui Alice prezența unui oaspete. Deschise, întâmpinându-l călduros pe Ryan, dar zâmbetul ei era puțin forțat.

— Kirsten e aici? întrebă actorul.

Era o întrebare formală: mașina ei era parcată în fața vilei. Alice înțelese că e inutil să mintă.

— E aici, domnule North, dar a ordonat să nu fie deranjată de nimeni, sub niciun motiv.

— Alice! o imploră el.

Guvernanta stătu pentru o clipă în cumpănă, părând să cântărească alternativele. Balanța înclină în favoarea lui Ryan.

— E în biroul ei, mărturisi Alice.

Kirsten stătea în picioare, în fața ușii de sticlă, contemplând oceanul, și nu-și dădu imediat seama de prezența lui.

— Ce cauți aici? îl întrebă ea, cu o voce cât mai rea cu putință.

— Ieri am terminat filmările. Iar aseară, la studio, a fost o petrecere grozavă. Cred că am fost singurul care și-a încheiat seara într-un pat de o singură persoană, fără să fi gustat strop de alcool.

— Dacă ai venit să-mi povestești...

— Am venit să-ți aduc ultima versiune a scenariului, după care am turnat filmul. M-am gândit că ești curioasă să-l citești.

Kirsten îi smulse scenariul și-l deschise febril la ultima pagină.

«Charlie Rumm pășește pe pista de decolare. Se întoarce cu spatele la cameră. Silueta lui și cea a avionului se profilează pe cerul înroșit de razele soarelui la apus. Înainte de a urca la bord, își pune casca și o încheie cu un gest hotărât. La celălalt capăt al pistei, apare Sam. Merge spre Charlie, cu spatele la cameră. Apoi se oprește și privește la pilotul care intră în cabină și își pune centura de siguranță. Motoarele zumzăie. Prim-plan pe chipul lui Charlie. Se uită la cer. Prim-plan pe Sam. Strigă ceva, dar pilotul nu-l aude. În cele din urmă, Charlie întoarce capul. Îi zâmbește lui Sam și-i face semnul obișnuit. Avionul rulează încet pe pista de decolare. Muzica. Genericul final.»

Kirsten închise scenariul și-l puse pe birou. Alice îl împodobise cu un buchet de trandafiri de Madera de

un roșu aprins.

— Vino lângă mine, Kirsten, spuse Ryan cu o voce gravă și călduroasă.

Ea se supuse.

— După ceasuri întregi de discuții îndârjite, am convins regizorul, scenaristul și producătorul că mai bine să evite un final prea dramatic și să sacrifice totul de dragul efectelor speciale. Am reușit să-i conving că scenariul pe care l-ai citit și tu are o încărcătură dramatică mai mare, e mai emoționant. Nimeni nu știe ce s-a întâmplat în mintea lui Charles, și asta i-a convins. Nici măcar tu nu știai nimic...

— Nu ai...

— Nu. Credeai că am să fac public secretul tău?

— Nu aveam de unde să știu ce vei face. Totul era posibil.

— De ce ți-aș fi făcut una ca asta? o întrebă el tandru.

— Oricine știe că nu te dai în lături de la nimic atunci când e în joc calitatea filmului. Asta am simțit-o și eu pe pielea mea. Aveai cheia purtării personajului tău. Din punctul tău de vedere, era logic să profiți de asta. Presupun că filmul ar fi avut de câștigat...

— Câțiva spectatori în plus, atât. Kirsten, știi că ăsta nu-i decât un film. Și nu suport ideea ca tu să suferi din cauza unui film.

— Ascultă, Ryan, spuse ea cu pleoapele plecate, m-am purtat cum m-am purtat pentru că vroiam să-l apăr pe Charlie și să evit cu orice preț aflarea adevărului.

— Sunt chiar gelos să văd cât de mult l-ai iubit, dar te admir și mai mult pentru că nu te-ai gândit să profiți de situație. Cartea ta s-ar vinde de zece ori mai bine dacă ai vorbi de sinucidere.

— Nici nu mai știu cum s-o închei.

— Cred c-ar fi bine s-o închei în felul filmului.

— Dar oamenii vor să știe dacă s-a sinucis sau nu. Asta așteaptă de la cartea mea, Ryan!

— De ce te simți obligată să răspunzi la o întrebare al cărei răspuns nici tu nu-l știi? Lasă-i pe cititori să conchidă singuri. Și filmul lasă deschise mai multe posibilități, și...

Dar Kirsten îl întrerupse și îi puse degetul pe buze.

— Chiar mă iubești? îl întreabă ea cu o voce gâtuită de emoție.

— Da, te iubesc cu adevărat.

Tânăra femeie se aruncă în brațele actorului. El o înlănțuie cu brațele, iar ea își ascunde obrazul la pieptul lui.

— Atunci, fii binevenit în casa asta, Ryan North.

Epilog

— Alo, mamă? Ați ajuns bine acasă?... Bun, perfect!... Ai văzut că ți-am făcut un semn?... Da, da, era premiera. De aceea n-am putut sta lângă voi... Da, a fost grozav să știm că sunteți acolo!... Sunt fericit că ți-a plăcut. Regizorul a făcut totul ca să stoarcă lacrimi...

Ryan acoperi receptorul cu mâna și-i strigă soției sale:

— Mama a plâns ca Maria Magdalena la ultima scenă.

Apoi relua discuția cu Madeleine North.

— Ai citit «New York Times»? Filmul e în fruntea

topului criticilor... Nu, n-a fost dublura... Da, sunt destul de mândru de mine.

Îi făcu din ochi lui Kirsten. Ea ieși din cameră.

— ... Știi bine că lucrează tot timpul. Da! Încep să fiu gelos pe mașina de scris... Da, e la al treilea roman... Știu, mamă, știu... dar e mai bine pentru ea să nu aibă tocmai acum un copil... N-ar fi bine pentru cariera ei, da... Știu, dar doctorul e sigur că poate avea un copil în cele mai bune condiții, ba chiar doi! Da, mamă!... Ah, bine!...

Ryan astupă e în nou receptorul.

— Tata a spus că aseară ai fost cea mai frumoasă femeie din toată sala! strigă el, pentru ca ea să-l poată auzi din birou.

Apoi relua conversația.

— Spune-i lui tata că îi mulțumește, că-l adoră și îl sărută pe vârful nasului!... Da!... Nu, știi că nu-i place să iasă în lume. În sfârșit, încetul cu încetul sper s-o fac să-și schimbe părerea... Sunt de acord cu tine, e prea frumoasă ca să rămână toată viața închisă în casă și să scrie... Da, așa-i, nu trebuia să spun asta... Când veniți să vedeți casa?... Da, e la fel cu aceea a lui Kirsten... Da, da, are vedere spre ocean... dar e oarecum mai călduroasă, mai plină de viață... Da, amândoi suntem încântați de ea... La ora unsprezece e bine?... Perfect! Atunci, pe joi! Vă sărutăm pe toți! La revedere! La revedere, mamă!

Zâmbind, puse receptorul în furcă. Apoi își căută soția.

Kirsten era înfloritoare. Cerceii de diamante îi sporeau strălucirea tenului ei luminos și a ochilor de culoarea panselei.

Ryan o cuprinse pe după umeri și o sărută pe gât.

— Aseară ai fost cea mai...

— Mi-ai mai spus de douăzeci de ori! zâmbi ea din tot sufletul. Fără tine, m-aș fi simțit pierdută în mijlocul atâtor oameni, cu atâtea vedete în jur... Crezi că le-a plăcut? Crezi că filmul va merge?

— Din câte mi s-a spus, cred că am toate șansele să obțin un Oscar pentru cel mai bun actor.

— Oh! Ryan!

— Ar fi un cadou frumos pentru noi, nu-i așa?

Kirsten îl înlănțui cu patimă, zâmbindu-i înțeleghătoare.

— Vei fi uimit de ce vei auzi. M-am simțit bine la premieră. Pentru că am fost cu tine. Pentru că te iubesc. Pentru că viața e frumoasă... Doamne, cât e de frumoasă!...

Sărutul care urmă fu lung și voluptuos.

— Îți stă atât de bine s-o faci pe băiatul obraznic al Hollywoodului! reluă ea. Am auzit ce grozăvii îi spuneai aseară bietului ziarist. Săracul, părea complet năucit!

— Doar știi că e cea mai bună modalitate de a te proteja!

— Dragostea ta mă apără, Ryan!

— Nu te sperie ideea de a-ți petrece toată viața alături de un băiat obraznic?

Buzele lui culeseră o lacrimă și un zâmbet de pe chipul lui Kirsten North.

— Ai merita chiar două Oscar-uri! Niciodată n-ai jucat atât de adevărat, iubitul meu!

Sfârșit